

Summa Apologiae Fratrum Praedicatorum in Provincia
Hispaniae Sacrae Theologiae Professorum adversus
quasdam assertiones Ludovici Molinae de Societate
Iesu, quas defendit in Concordia liberi arbitrii cum
gratiæ donis, et contra alios eiusdem concordiae sectatores
et defensores de eadem Societate.

Ad Illmo ac B^{mo} D. D. Fratrem Michaelen Bonellum S. R. E. Card. Alexandrinum ex ord.
Praedicatorum assumptum, atq. eiusdem ord.^{is} protectorem vigilantissimum.

In qua.

- 1° Primo referuntur, et imponantur quaedam assertiones Molinae et sectatorum illius fol. 3.
- 2° 2° Constatuntur quaedam observationes ad intelligentiam status causae quae inter Theologos ord.^{is} Fratrum
Praedicatorum et D. Molinae versatur fol. 19. ad lineam
- 3° 3° 3° N^o ad arg.^{ta} Molinae, et ad varia loca sectorum, et Scholasticorum quae falso proinde Molinae et defen-
sores eius adducunt fol. 22.

Omnia subiungimus correctioni S. R. E. C^o atq. S. D. N. Clementis octavi
iudicio humiliter submitimus.

Illmo ac B^{mo} D. Fratri Michaeli Bonello Card. Alexandrino ex
ordine Praedicatorum assumpti, eiusdemq. Protectori dignissimo Fr.
Didaco Alvarez eiusdem ord.^{is} sacrae Theologiae Professor.
summam felicitatem exoptat.

Provinciae Hispaniae ord.^{is} Praedicatorum in innumeris beneficiis à vestra dominat^e, auctoritate, et
decoratione in Alma Urbe hoc verum super est refugium in omnibus casibus, quae apud S. D. N. Clementem
Octavum pertractandae se offerunt, ut ad Vram Illmo D^{na} tanquam ad Protectorem Vigilantissimum
veniat. Id quod nonne confidenter fecit, et humiliter in re gravissima, et non solum Praedicatorum ord.^{is}
sed et Universali Ecc^o valde reverentia cuius decisionem ad pedes S. D. N. devotè expectamus, et suppliciter
petimus vestram ad id opportunitatem aux^o implorantes.

status causas hanc hanc quindocim quidam sacrae Theologiae Professores, et Religiones Societatis Iesu tentaverunt
agitant

Hispaniae nouum modum concordie liberi arbitrii cum diuina providentia, cum diuina gratia donis,
cum aeterna predestinatione Dei, in Scholam Theologorum, praecipue Salmaticensi, Valeletana inter
ducere. Id quod non sine scandalo eorum qui in doctrina D. Thomae, et D. Pr. Augustini uersati erant
factum fuisse notum est. Nam statim non solum Ord. Praedicatorum Theologi, uerum et alij grauissimi
Salmaticensi Uniuersitatis Magri nouam illam doctrinam tanquam erroneam ac de Pelagianorum, reliquij
deriuata ad sacros fidei censors defendendam esse iudicauerunt. quo factum est, ut sanctae Inquisitionis
res Vallisoletanae Iulca insignis, Joannes Aescius, uir ingenio literis, prudentia, et omni uirtute praestans,
Salmaticam huius rei inquirendae, et examinandae causa, missus fuerit. Qui diligenti examinatione de assertionibus
uebis, et assertionibus facta, omnes sacrae Theologiae Salmaticenses Magros in unum congregatos con-
sultuit; qui omnes temeritatis et erroris notam praefatam doctrinam subscriptis nominibus dignam esse iudica-
uerunt. Quapropter nouae concordiae assertores tantisper siluerunt, donec Ludouicus Molina Theologus
Societatis Iesu libellum de praedicta noua concordia praeparatis tam philosophiae, quam Theologiae in auditorio
fundamentis apud Lantariam conscripsit, atque in publicum edidit. Libellus iste noui, ac maioris scan-
dali causa fuit praedictae disputationis materiam fere in tota Portugallia, et Hispania dedit. Obtinuit enim
quibusdam sacrae Theologiae Professoribus, Dominicanum instituti Concordia illa noua liberi arbitrii cum
gratia donis impugnetur in scholis, et multae propositiones, quas in praefato libello P. Molinae asserit
temeritatis, uel erroris nota inuenerunt; surrexit Valeletani in Collegio S. Ambrosij Societatis Iesu qui-
dam Theologus Societatis Iesu uice Ant. Padilla eiusdem Collegij sacrae Theologiae lector, qui sabba-
tho die 5. mensis Martij 1594. publicis conclusionibus Hispaniarum Principi dictatis, quas praesens, ut ma-
gis diuulgarentur, mandauit constanter asseruit, et defendere in eodem Collegio Societatis conatus
est, omnes et singulas propositiones, quas in praefato libello de Concordia liberi arbitrii P. Molinae do-
cet, ueras esse et probabiles, neque aliqua nota, aut censura dignas. Ne per Theologos Domini-
cos, qui ex Collegio S. Gregorij, et Conueneri S. Pauli Vallisoletani praefatis conclusionibus presen-
tes fuerunt, et eas suis argis impugnaverunt, ad sacrum tribunal Inquisitionis delata causa Superi-
ori Senatus Regni Hispaniae eiusdem sanctae Inquisitionis prouisum est, ut omnes Uniuersitates
et iuri doctores eiusdem Regni, atque aliqui sacrae Theologiae Magri Ord. Praedicatorum Prouinciae
Hispaniae suam sententiam circa praedictas assertiones Molinae, et praesertim circa efficaciam auxilij
diuini, quam ille negat, subscriptis nominibus proferrent. Quod statim P. Prouincialis Hispaniae
executioni mandauit. Unde ex sua Prouincia octo ex doctoribus seligit Theologos, qui suos

Magri octo Hispaniae tractatus circa efficaciam, uel inefficaciam auxilij diuini, et alias propositiones Molinae docerent.
nisi hanc Theologiae
conuincerent.

Hi fuerunt Sr Joannes della Juente Magr, Sr Dominicus Bagnes Magr, et in Vniuersitate Salmaticensi
 primarius sacrae Theologiae Professor, Sr Didacus de Langua Magr, Sr Petrus de Herrera Magr, et in
 eadem Vniuersitate publicus Theologiae Professor, Sr Petrus de ledema Magr cathedrae Salmaticensis
 Sr Didacus Aluarez Magr, et lector Theologiae S. Pauli Valisoletani, Sr Christophorus Adrignuel Prae-
 sentatus et Prior, et Sr Didacus Hungno Praesentatus, et Legens Collegij S. Gregorij Valisoletani. Hi om-
 nes singulares tractatus de arg. supra p[ro]p[ri]o conscripserunt, et proprijs nominibus subscripserunt illos suo
 P. Provinciali offerentes, quos idem P. Provincialis ad supremum in Hispania Inquisitionis Senat[us] Statim
 decubito, et mirum est, quatuor praedicti octo sacrae Theologiae Professores, qui suos tractatus ad inuicem in suis
 donibus separatim et absq[ue] mutua consultatione dictauerunt, in unam t[ame]n sententiam conuenerunt, Nilo duntaxat
 et eorum eod[em] differentes. Quos res antiquae ueritatis, sanae doctrinae ex S. Libris acceptae ueritas. in iudicij d.
 Tamen quia nimis prolixum uidebatur, et scripta uaria de eadem ca[usa] perlegere, supremus Hispaniae Inquisi-
 tionis Senatus praedentissime iudicauit, ut omnes illi octo tractatus in unum a suis auctoribus colligerentur
 qui huius causae statim comprehensius, et apertius contineret. Id quod ex Consilio Patrum capituli Provin-
 cialis Legorice celebrati mense Aprilis usq[ue] P. Provincialis Sr Joannes de Villafraua Magr Sr Domi-
 nico Bagnes comisit, assignans illi in socium Sr Didacum Aluarez Magr. Hi duo Praes acceptis octo
 singularibus tractationibus, per quatuor menses continuos in eadem cella conuenientes, et praedictos tractatus
 summa attentione perlegentes, ex illis omnibus unam compaerunt, et subscriptum nominibus omnium fieri fa-
 cior, et Theologos Provinciae Hispaniae tradiderunt, praefato P. Provinciali, qui eundem tractatu[m] sta-
 tim ad Inquisitionis Senat[us] transmissit; sed quoniam praedictus tractatus Apologeticus longo Nilo uiginti
 et duas propositiones Molinae refert, et impugnat, et censura erroris condemnat, ne molestum sit tam longum
 tractatum perlegere, conuenientius existimauit si breu[em] summam illius V[er]bae Ill[ust]re offerrem, ut no[n]e o[mn]i-
 bus Theologos Provinciae Hispaniae, qui hanc Apologiam conscripserunt, et approbauerunt, illa[rum] ante p[ro]de-
 m. S. R. Clementis Octauini constituat, a sua B. ne humiliter petens, ut causa haec ad p[ro]uideat, sed q[uo]d
 citius fieri poterit eam diligenter examinari faciat, et examinata definit; Manifestum namq[ue] periculum
 ex dilatione ipsa in hac parte imminere uideamus, atq[ue] ipsa experientia conspiciamus, si quidem iuniores
 Theologi, qui iuuentutis animositate noua quiesc[en]s atq[ue] curiosa in misterio tam difficili ad intelligend[um] fa-
 cile amplexentur, cum magna postea difficultate, si semel ueneru[n]t aliu[m] falsae doctrinae imbiberint
 ueram, et antiquam liberi arb[itr]ii cum grae donis concordiam amplexentur. Atq[ue] utinam interim ualga-
 bus uis ac foemina noua doctrina circa p[ro]f[er]atam concordiam minime noceat, Dum quidam eius sectae
 in Hispania sub pietatis specie illam ualgo persuadere conantur, et uarias imprimendo libros probabile

cedere, atq; graves Prodicatores quasi destructores liberi arb. i. auersant, atq; infamare contendunt
cum tñ illi libertatem arbitrij uetera antiquam Sacer, Patet doctrinam defendant. Suscipe igr' Beni-
gnissime Princeps, proceres opusculum; quod Prouincia Hispania pietatis zelo Vno Hmo. Fort, et Sa-
dium quod in hac parte ad nostrae fidei exaltationem, et S. Rom. Ecc. obsequium libentem impendit
Nunquam n. haec Prodicatores familia sacro Inquisitionis Tribunali defuit, namq; illud sefellit
namq; frustra latere conpuncta est, sed semper de Ecc. Christi bene merita fuit, et nunc bene mereri
usque ad sanguinis effusionem si opus fuerit iuuante Domino, exoptat, atq; promittit. Suscipiat nos Vno
Benignitas pro catholicæ ueritatis, pro antiquarum traditionum defensione uestram aux. implorantes
atq; Deus Opt. Max. per Jesum Christum D. N. ad sui nois gloriam, et laudem uestram dominatione
medietatem seruet, ut eadem post multos annos in supremo felicitate consistat.

Prima Propositio Molinae.

Si duo aequales per oia in omnibus conspiciant eandem mulierem pueram, uenisse pot. à solo
libertate arb. i. utriusq;, ut unus consentiat in peccatum, eam concupiscendo, alter non item. Habet
haec uerba Molina in Concordia liberi arb. i. q. 14. art. 13. disp. 12. pag. 13. et dicit illam esse D.
Augustini lib. 12. de Ciuit. Dei c. 6. Ex quibus uerbis Natim infert Molina hanc propositionem
Eademq; est ratio de eodem modo affectis, aequalibz, à Deo ad fidem uocatis: Pro sola namq; eorū
libertate pot. euenire, ut unus amplectatur fidem, alter uero eandem contemnat.

Censura

Haec assertio erronea est, et de Pelagianae haerens reliquij. et probatur ex illo loco per ad Cor. 4.
i. Cor. 4.
Calunnia 1.
D. Aug.
quis n. te discernit? quid aut habes quod nō accepisti? si aut accepisti, quid gloriari quasi nō
accepisti? quibus uerbis Determinat Apts quod fidelis discernitur ab infideli ex Dei dono gra-
tuito. Quod quidem misericorditer donatum est fideli; non aut infideli, et tñ praefata assertio do-
cet constantibus auxilijs, et donis Dei omnino aequalibus per oia, et in omnibus in duobus homi-
nibus eueniat aliquando, quod pro sola sua libertate unus conuertatur, et alter non. Si n. pro sola sua
libertate fidelis conuertitur in tali casu, et non pro speciali Dei dono accepto, quod alter non habet
sola libertas arb. i. illum discernit ab infideli, et non Dei donum quod est erroneum, et contra auctori-
tatem Apostoli inductam.

Confirmatur, et ostenditur uis huius argi ex D. Aug. lib. de praedestinatione 15° cap. 5. ubi expli-
cans testimonium Apts modo inductum, sic ait Nunquid per haec dona quae omnibus communis sunt
hoibz.

hominibus, prius dixit, quis n. et discernit, et de inde dedit, quid aut habes, quod non accepisti? prout
quippe dicere homo inflatus aduersus alterum, discernit me fides tua mea, iustitia mea, uel quid aliud; tali-
bus occursum cogitationibus bonas Doctor inquit, quid aut habes quod non accepisti? a quo, nisi ab illo, qui
et discernit, ab alio, cui non donauit, quod donauit tibi? haecenus Aug. quibus uerbis contendit S. Doctor
quod in Aptom aliquod speciale donum accipit a Deo ille, qui conuertitur, quod non accipit, qui no con-
uertitur, et quod per illud donum Dei speciale discernatur ab illo, et non pro sola sua libertate. Illa ergo
propertis pro sola sua libertate unus conuertitur, alter non suauibus auxilijs Dei omnino aequalibus
per oia, et in omnibus contradicit Apto.

D. Amb! Proceera D. Amb! lib. p. de uocat. cap. q. idem Apli testimonium explicans hanc nostram censuram
confirmat. Sic n. ait Ambros. contra eretionem de libero arb. gloriantem, illam acinuti sentiam Apli
dicentis quid habes, quod non accepisti? si aut accepisti, quid gloriaris, quasi non accepisti? Igitur
profunditas illius quaestionis quam secunda admirationem Apli impetrabilem confitemur, per liberi
arbitrij uelle, et nolle non soluitur, quia te uult homini bonum nolle, nisi donatum no habet bonu

Calumia 2. uelle, haecenus Amb! Non q. uice conuertitur pro sola sua libertate, id est, quia uult uti auxilijs
sufficiens, ut dicit Molina, sed quia speciale Dei donum efficax accipit ut conuertatur, quod no
accipit alter, alios profertis quaestio illa quare unus conuertitur, alter non, sufficienter soluitur per
uolle, et nolle liberi arb. nostri, quod est con. Apollolum, et D. Amb. m, neq. eret quaestio illa deo
impenetrabilis, ut dicunt Sane.

2. Probatur ex illo celebri testimonio Apli ad Rom. q. non est uolens, neq. uurrentis, sed Dei misere-
rentis. quod explicans D. Ansel. lib. de gra, et lib. arb. c. 3. sic ait: Inuenit quidam superbi
qui totam efficaciam in sola libertate arbitrij consistere sunt arbitrati, et paulo post loquens de
illis, qui conuertuntur ad Deum, et bene operantur, subdit. Totum imputandum est grae, quia neq.
uolens est, quod uult, neque uurrentis, quod uirrit, sed misericordis est Dei; Omnibus n. excepto so-
lo Deo dicitur, quid habes quod non accepisti; quibus uerbis aperte docet, speciali Dei grae esse im-
putandum in doctrinam Apli, quod iste uelit conuerti ex Dei dono, quod accipit ille, qui conuertit.
no aut alter; Non ergo unus conuertitur pro sola sua libertate, ut dicit Molina, suauibus auxilijs
Dei omnino aequalibus.

3. Probatur hanc censura ex conibus et testimonijs scripturae, et Concilio, quod aduenitur in cen-
sura 2. et 3. et 4. proponis Molinae, in quibus praecedentem magis aggrauat, et confirmat

2.^a Propositio Molinæ.

Cum auxilij ex parte Dei, cum quibus unus indiget, et saluatur, alius pro sua libertate, nec iustificatur, nec saluatur: Nec dubitandum est multos conueniri ad inferos, qui multo maioribus auxilij ad salutem à Deo donati fuerunt, quam multi, qui in coelo diuino conspectu fruuntur. Et post pauca. Sed quod hi cum maioribus auxilij prædestinati, et salui non fuerint, illi uero cum minoribus prædestinati et salui fuerint: non aliunde fuit nisi quia illi pro innata libertate noluerunt ita uti suo arb. ut salutem consequerentur æternam: hi uero max.^e Statuenas Molina in concordia q. 23. ar. 4. Dissput. p. memb. 9. et postremo pag. 477.

Censura.

Hoc assertio erronea est sicut præcedens, et hæreti Pelagianorum magis propinqua, et in eo quod assertio non aliunde proveniat, quam ab innata arbitrij libertate, quod cum minoribus auxilij iste sit prædestinatus, et saluatus, ille uero cum maioribus auxilij non, aperte adiuuit prædestinationem æternam, salutem ad innatam libertatem nostri arb. i: quod est Pelagianum, et con. testimonium h. loco 5 inducto: imò ut docere hoc assertio quod ab innata libert. nostri arbitrij, et non aliunde habeat prouidentia Dei circa electos, quod sit de factis prædestinatio: ac per consequens sequeretur, quod Deus neminem prædestinaret absolute, et efficaci uoluntate quod erroneum esse patebit infra in cens. propositionis 2.^æ

Proterea assertio præfata tribuit tm̄ Deo aux.^m sufficientem, quo homo bene pot. operari, et saluari: actuali uero operat.^m et bonum usum illius auxilij tribuit nostro lib. arb. tm̄ pro innata sibi libert., cum ait, in calūnia 3.^a aliunde provenire, quam ab innata eisdem arb. i libertate, quod cum minoribus auxilij sufficientibus saluatur: hoc aut. asserere est expressum dogma Pelagij, ut clare constat ex uerbis illius, quæ referuntur d. h. q. 10. 7. lib. p. de grat. Chri. contra Pelag., et Celest. c. 4. Nos, inquit, Pel. sic tria ista distinguimus, et uerba Pelagij uelut in ord.^m digesta partimur p.^o loco posse statimur: 2.º uelle: 3.º esse posse in natura; uelle in arb. esse in effectu locamus p.^m illud. i. posse ad Deum proprie pertinet, qui creaturæ suæ contulit Deo uero, reliqua, hoc est uelle, et esse, ad hominem referenda sunt, quia de arbitrij fonte descendunt, ergo in uoluntate, et opere bono laus hōis est: imò est hōis, et Dei, qui ipsius uoluntatis, et operis possibilitatem Deo, qui ipsam possibilitatem græcæ suæ adiunxit semper aux.^o pot. uero homo pot. uelle bonum, atq. proficere solius Dei est, pot. itaq. illud unum esse, et si duo ista nō fuerint, ista uero sine illo esse nō possunt. itaq. liberum mihi est, nec uoluntatem bonam habere, nec actionem, nullo aut. modo possum nō habere possibilitatem boni, inest mihi et si noluerō; nec otium sui aliquando in illo natura accipit. quem nobis tantū exemplo aliqua faciunt clariorem q. possumus uidere oculis, nostrum nō est: quod uero bene aut. male uideamus, hoc nostrum est, et grat. uerba complectar quod possumus omne bonum facere, dicere cogitare, illius est qui hoc posse donauit, qui hoc posse adiunxit. Quod uero bene uel agimus, uel loquimur, uel cogitamus

Conferant^r aut. rothum et, quia haec oia uerere et in malum possumus hactenus Pelagius. Certe si attente inspiciantur
 uerba Pelagij, parum, aut nihil differre uidentur a uerbis Molinae. sicut n. Pelag^{us} fater, quod aux^m suf-
 ficiens tribuens honori posse operari, ad Deum referendum est, qui illud creaturae suae contulit; sed quod
 iste actualiter bene operatur cum illo aux^o, ad hominem referendum est, quia de arbitrij fonte descendit
 ita similiter Molina in tribuit Deo aux^m supernate sufficiens, quo homo pot^{est} iustificari, et saluari, sed
 quod actualiter per illud aux^m operetur et saluetur in solam arbitrij uoluntatem libertatem refert in
 assertionem, qua impugnamus: cum ait id non aliunde esse, nisi quia pro innata libertate iste uoluit ut
 aux^o sufficienti, eue Molina fatetur quod actualis operatio descendit ab innata arbitrij libertate et non
 aliunde. Pelag^{us} uero inquit, quod descendit de arbitrij fonte: quod idem est.

Nec ualet aduersarij solutio, quod iste Deus illum, qui conuertitur, adiuvat speciali influxu grae
 simultaneo, et coordinante, et ideo actualis conuersio in Deum, et hominem referenda est, immo in
 Deum principatur. Haec inquam solutio non ualet, nam et Pelagius proter aux^m sufficientem, quod
 dat homini posse bene operari, ponit concursum Dei simultaneum, quo ipsam possibilitatem operandi,
 grae suae semper adiuvat aux^o: Similiter et fatetur Pelagius quod in opere bono. et est laus hois,
 et Dei, quia dedit creaturae posse operari, et illud posse adiuvat, cum actualiter bene operatur. Rehta
 minus errauit Pelag^{us}, quia dixit ipsum actuale opus bonum, quo homo de facto ad Deum conuertit^r.
 de arbitrij fonte descendere. Ergo et errat Molina iam Pelagius asserendo non aliunde praesensse
 quam ab innata arbitrij libertate quod iste bene operetur, conuertatur, et saluetur cum minoribus auxilijs
 Dei, sufficientibus, qua homini tribuunt posse bene operari, alter uero cum maioribus auxilijs danna-
 tur. 1° nam si prouenit a speciali influxu grae quod iste conuertatur, et saluetur cum minoribus au-
 xilijs 2° iam prouenit aliunde, quam ab innata, et sola arbitrij libertate.

Donu^m perseue-
 rantiae Proterea nam praedicta 2° assertio tollit, et negat donum perseuerantiae, 3° est erronea. Insequi
 probatur quia si non prouenit aliunde, quod iste cum minoribus auxilijs soluetur nisi ab innata
 libertate sui arbitrij; sequitur quod non prouenit a speciali dono perseuerantiae collato a Deo mi-
 sericorditer illi, qui saluetur, non aut^{em} alteri, qui damnatur. etenim si non prouenit aliunde quod
 iste saluetur cum minoribus auxilijs nisi ab innata sua libertate, certe non prouenit a dono perse-
 uerantiae, nam si prouenit a dono perseuerantiae, iam prouenit aliunde: uel fateri tenetur Molina
 quod ille, qui cum maioribus auxilijs damnatus est, habuit de facto donum perseuerantiae, quod est
 erroneum. etenim in fidelem catholicam quicumq; habet de facto donum perseuerantiae infal-
 libiliter saluetur ut patet ex illo Matthaei 24° qui perseuerauerit usq; in finem saluus erit: et ex
 Definitione Concilij Trid. sess. 6. can. 22. Si quis dixerit iustificatum sine speciali dono Dei in auxi-
 jo iustitia perseuerare posse, uel cum eo, non posse anathema sit.

Provera arguitur, donum perseverantiae est maius aux^m. Dei absolute loquendo, quam alia super astra
aux^m. se eludendo bonum perseverantiae, sed ille, qui saluatur habet donum perseverantiae, ut constat
ex locis scripturae et Concilij inductis: hoc aut donum non habet ille, qui condemnatur, q^d qui saluatur non
habet minus Dei aux^m, quam ille qui condemnatur, q^d non stat, quod avertit 2° prop^o quod: cum minorib^{us},
auxilijs unus saluatur, et alium cum auxilijs maioribus condemnatur. Hanc censuram amplius patebit ex origi-
natione duar^{um} sequentium propositionum.

3^a Propositio Molinae.

Calvinio 2° Error est asserere, dari aux^m efficax, quod ex modo motionis divinae atq^{ue} ex Deo ipso habeat efficaciam
neg^o hoc saltem fide sustineri pot^{est}, nam aliter non saluaretur libertas nostri arb^{itrii}; docet hoc in Concordia
q. 23. art. 4. w. 5. disput. 1^a memb. 6. s. nonnulli pag. 421. et 426.

4^a Propositio eiusdem, quae magis explicat et aggravat precedentem.

Divisio sufficientis aux^m in efficax, et inefficax nostra sentia ab effectu qui simul ab arbitrii libertate
pendet, sumenda est, illudq^{ue} aux^m sufficiens, sive maius, sive minus in se sit, efficax dicatur cum
quo liberum arb^{itrium} pro sua libertate convertitur, cum quo tamen nihil illud aux^m impediens poterat non
converti: illud vero inefficax dicatur cum quo arb^{itrium} pro eadem libertate non convertitur, ut tamen potue-
rit converti. Hanc 4° loco asserimus aux^m praevientis, atq^{ue} adiuvantis gratiae, quae lege ordinaria ius-
toribus conferuntur quod efficacia, aut inefficacia ad conversionem, seu iustificat^{ionem} sine, pendere a libero
consensu, et cooperatione arb^{itrii} nostri cum illis, atq^{ue} adeo in libera potestate esse nostra esse, vel illo effica-
cia addere consentiendo, et cooperando cum illis ad actus, quibus ad iustificat^{ionem} disponimur; vel ineffi-
cacia illo addere continendo consensum aut et eliciendo contrarium diversum. Hanc 4^{am} propositionem
habet Molina in Concordia q. 14. art. 15. disp. 30. s. assequam pag. 292.

Censura praeced. 3^{ae} et 4^{ae} propos^{ionum}

Isae duae propositiones 3^{ae} et 4^{ae} in eo, quod asserunt nulli dari aux^m, quod ut venit a Deo sit efficax, at
offerat suam efficaciam ad convertendum peccatum in Deum, aut bene operandi, sed solum dici efficax
ab effectu, quia nostrum arb^{itrium} pro sua libertate bene operatur cum illo atq^{ue} sicut erroris, et de Pelagianis
haereticis deliquit.

Probatum haec censura ex Conc. Arausicano can. 4. ubi dicit, si quis ut a peccato purgemur voluntate nostra
Deum expectare concedit non autem et, ut purgare velimus, per Spiritus sancti infusionem, et operationem in nobis
fieri confiteatur; censetur Spiritui sancto per Salomonem dicenti, Praeparaber voluntas a Domino: et apto
salubriter predicanti Deus est, qui operatur in nobis et velle, et pro bona voluntate. Idem habetur can. 6. si quis

nullum aux^m, pro ut uenit à Deo, est efficax, sed ut dicit Molina, Deus dat tñ homini aux^m sufficiens.
 Homo uero pro inata sibi libertate addit illud efficax, hinc cum illo operando: sequitur, quòd Deus
 nostram expulset uoluntatem, ut purgari uelimus; et ad moueat illa per spiritus s^t infusioem, et operat^m
 ut purgari uelit. hoc aut est cõ decretũ Concilij. Id quòd apertissime constat legenti epistola Pasperi
 ad Aug^m de reliquijs Pelagianis herens, quæ habetur inter opera Aug^m cõ. 7. ante lib^m de predestinat^e.
 sanct. Praeterea probatur ex eodem Conc. can. 6, ubi sic definitur, si quis, aut humiliari, aut obedientiam
 humane subiungit græ adiutoriam nec, ut obediens, et humillimus ipsius græ donum esse uoluerit; cui-
 us A^gto dicenti, quid habes quòd non accepisti, est grã Dei sum id, quòd sum; at uero Molina in 3.
 et q^a assertionem aperte subijcit græ adiutorium obedientiae et humilitatis humane dum ament in q^a
 assertionem, quòd aux^m, et adiutorium Dei est efficax, non quia ut procedit à Deo, secum affert effi-
 caciã ad conuertendũ liberum arb^m in Deum, sed quia ipsum arb^m pro sua libertate obediendo et hu-
 miliando se conuertit in Deum, et sic aux^m Dei quòd tñ erat sñ se sufficiens reddidit efficax, hoc aut
 est subijcere humilitati, et obedientiae humane adiutorium Dei, quòd est cõ Conc^m. Confirmat^r, nam Conc^m
 definit, quòd ad tñ posse, sed et esse actuã obedientem, et humilem et hinc operari cum aux^e suffi-
 cienti, est donum Dei, sed aux^m, quò actuã peccator obedi spiritui s^t uocanti, et conuertitur est
 efficax, si quidem efficaciter ipsum conuertit, q^d in Concilij diffinitionem datur aliquòd græ adiu-
 torium, quòd ut uenit à Deo, sit efficax ad conuertendum hominem in Deum.

epist. Pasperi
 ad Aug^m
 efficax argi

Praeterea in canone 20. eiusdem Concilij sic definitur, multa fiunt in homine bona, quæ ad factũ homo
 nulla uero bona facit homo, quæ ad prebet Deus ut faciat homo q^d sñ Conc^m Deus est qui prebet
 et facit efficaciter, fortiter, et suauiter quòd homo operetur actum bonum, quò in Deum conuertetur, et
 disponit^r ad grã.

Nec ualet solutio aduersarior, quòd Deus h^o facere bona opera, quæ facit homo, et procipit illa qui-
 bus ad grã prox^e disponitur, quia conferi illi aux^m supernaturale sufficiens, quò si homo pro inata
 libertate bene utatur, statim Deus adent conferens illi nouũ influxũ græ coadiuuantis, nam hoc est
 incidere in errorem Pelagij ut patet ex uerbis illis cum censurã 2^{ae} prõpõis inductis. Etiam quò
 homo bene utatur auxilijs sufficientibus nõ prouenit à sola inata uoluntate, sed à speciali aux^e græ
 Dei.

Praeterea probatur ex Conc^o Mid^o sess. 6. de iustificat^e cap. 5. ubi sic habetur. Cum d^o in sacris litteris
 conuertimini ad me, et ego conuertar ad uos libertatis nostrae admonemur: cum nos respondemus conuer-
 te nos domine ad te et conuertemur, Dei nos grã grauentini confitemur, quibus uerbis docet Conc^m
 quòd nõ tñ prouenimur dei grã, ut possimus conuerti, sed et ut de facto conuertamur. Nã illud

verbum conueniente nos efficaciam denotat auxilij diuini, à quo peccator habet, quod conuertatur: et
negare auxilij efficaciam pro ut uenit à Deo, est erroneum, et asserere quod ab arb. nostro habeat efficaciam
Dei auxilij blasphemum. r.

Præterea probatur nostra censura ex illo ad Romanos 4.º ideo ex fide ut in grām firmā sit promissio
super quem loquitur D. Aug. lib. de prædestinat. sanctor. cap. 10. ubi explicans illud Genes 17. Promissum
Abrahæ à Dño Patrem multos gentium constitui te, sic ait, hoc nō de abrahæ uoluntatis potate, sed de suo
prædestinat. promissio, promittit n. quod ipse facturus erat, non quod homines: nam et si faciunt homines
bono, quæ pertinent ad colendam Deum, ipse facit, ut illi faciunt, quod præcepit, non illi faciunt, ut ipse
faciat, quod promittit alijs ut Dei promissa implerentur non in Dei, sed in hominū esse potate, et quod
à Dño promissum est ab ipsi gentibus crediderunt Abrahæ. Hactenus Aug. cuius doctrinā confirmant quæ

Ezech. 36. f. uerba illa, quæ Dñs dixit per Prophetā, faciam ut in præceptis meis ambulatis, et iudicia mea custodi
etis, atq. faciatis. Cui contendit D. Aug. in uerbis inductis colligi à sacra scriptura, quod deus auxilij est
ut uenit à Deo, sit efficax ad faciendum quod homines faciunt, quod Deus præcepit, uel promittit; aliter
non esset firma promissio Dei ex ipsa grā, et dono diuino, ut dicit Augustinus, sed ex libertate humani arbitri
quod ut dicit Molina, facit quod auxilij Dei sit efficax, eo quod pro innata libertate auxilij Dei sufficienti
ueluti ubi inuenit pro eadem innata libertate cum illo operando.

Præterea probatur testimonijs sanctor. qui aperte asserunt dari auxilij quod in se sit efficax ad inueni
dam hōis uoluntatē, et faciendum quod bene operetur D. Aug. id asserit tom. 7. lib. de grā, et lib. arb.
cap. 20. ubi sic ait, uoluntas cuiuscumq. hōis ita est in Dei potate, ut eam qñ uoluerit, et quomodo uoluerit
faciat inclinari, et lib. de corrup. et grat. c. 14. inquit Deus de ipsi hōium uoluntatibus, quod uult, facit
et lib. de prædest. sanct. c. 10. dicit grām efficaciam à nullo duro corde recipi: et infra docet, quod Deus facit
uolentes ex nolentibus, uidet Molina, an sit lapidei cordis, et duri sequendo grām, quæ à Deo ipso ha
beat efficaciam conuertendi hōinem in Deum. nam illam aperte sequitur, cum inquit in 4.º asserit quod
auxilij Dei mendicat efficaciam à nostro libero arb. et à bono usu illius pro innata sibi libertate. nos autē
contra affirmamus, quod liberum arb. mendicat efficaciam ab auxilij Dei, maxē in actibus supernatibus.

D. Anselmus lib. de grā et lib. arb. id ipsum confirmat ait n. fuerunt quidam superbi, qui totā efficaciam
in sola libertate arb. consistere, sicut arbitrar. et superbi s. Molina, dum asserunt in propositionibus quas in
pugnamus, quod liberum arb. pro sua libertate reddat efficaciam auxilij, quod ut uenit à Deo, tñ erat suffi
cient.

D. Thomas id ipsum confirmat apertissimis testimonijs nam s. 2. q. 111. art. 9. ait quod unus effectus græ
ponitur, ut bonum, quod homo uult, efficaciter operetur, q. datur auxilij græ efficace, et efficaciter m
uer.

uens hominem ad operandum actus supernatus, max: illos, per quos ad gratiam disponitur. et p. p. q. 29. ar. 1.
D. corp. sic ait, Voluntas Dei necessitat: nobis liberis non imponit: quod contingit propter efficaciam
diuinae uoluntatis, cum n. aliqua causa efficiens ad agendum effectus consequitur tam ad tantum
sibi id, quod fit, sed et sibi modum fieri, uel emendi: cum igitur uoluntas Dei sit efficiens, non solum
sequitur, quod fiat ea, quae Deus uult fieri; sed quod eo modo fiat, quo ea fieri uult: uult autem
quasdam actiones fieri contingenter, et libere: et ita ab efficacia diuinae uoluntatis habent, et quod tales
actiones fiant, et quod fiant libere. Haec D. Thomas

Idem docet p. par. q. 89. a. p. ad 2.
quod dicitur con. 3. et 4. mentionem Molinae dicit potuit: fateatur n. D. Thomas, quod ab efficacia diuinae
uoluntatis, habet efficaciam nostrum lib. arb. ut libere suas actiones operetur, ad gl. h. aux. Dei efficacia
quia nostrum lib. arb. illud facit efficax, ut dicit Molina, sed quia ipsum aux. efficaciter mouet
liberum arb.

D. Cyril. Dicitur et Cyrilus in lib. de adorat. et cultu in spiritu, et ueritate expressis uerbis distinguit, et
concedit duplex Dei aux., aliud sufficiens, et inefficax, aliud uero efficax eo modo, quo scho-
la Thomistica illud constituit, et defendit con. Molinam, sic n. ait D. Cyril., Deus non solum uer-
bis nos scemalat, et adhortationibus menti immittit, ut diuidamus a peccatis, sed tantam benignita-
tem nobis et exhibet uniuersos Saluator Deus, ut efficaci subsidio adiuuet, in quod scriptum est:
Apprehidisti manu dexteram meam, et in consilio tuo deducisti me. Nam quoniam hois natura non
ualde generosa est, nec satis idonea ut malum effugere queat? Duplex Deus concedere benef. ut
persuadens ad monitionibus, ut subsidium inueniamus, et fortius illud prodeant, quam ut mali proe-
sens, et uiolentum proualere possit. Itaque Cyrilus, quibus uerbis aperte docet constituendum esse aux.
sufficiens, quod datur homini, ut malum effugere possit, et aux. aliud efficax, quod D. Cyril. appellat
subsidium Dei fortius quod datur homini, ut efficaciter bene operetur, et malum effugiat, ne aduersum illi
proualeat, quomodo ergo dicit Molina nullum dari aux., quod ut uenit a Deo sit efficax.

Orationes Eccl. Praeterea probat. ead. censura ex orationibus Eccl., quibus a Deo petit, ut misericorditer illi con-
cedat aux. efficax quo de facto bene operetur, ut patet ex illa oratione comuni. Actiones nostras
quosumque bene aspirando proueni, et adiuuando prosequere, ut cuncta nostra operatio a te semper
incipiat, et per te coepta finiatur. Et ex alia oratione Dominice 6. post Octauam Trinitatis, De-
us uirtutum, cuius est totum, quod est optimu insere pectoribus nostris amorem tui nois, et pro-
sta in nobis Religionis augmentu, ut quae sunt bona nutrias. Item et in oratione Dominice 22.
Petit Eccl. Deus refugium nostram, et uirtus aduerso pjs Eccl. tuae praesibus, auctor ipse pietatis,
et prosta, ut quod fideliter petimus efficaciter consequamur. Ea quibus uerbi desumitur arg., si bona
uirtuta a Deo procedunt, si Dei est totum, quod est optimum, ut uenit Eccl. p. aux. efficax, quo

de facto liberum arb.^m bene operatur. Dei est, et à Deo procedit. Confirmatur si homo pro innata si-
bi libertate facit efficax aux.^m, quod in se tm̄ erat sufficiens, quid petat à Deo, quod per illum effica-
xiter efficax? hoc arg.^m triumphat D. Aug.^l lib. de bono perseverantiae cap. 7. aduersus illas, qui asserunt
bonum usum liberi arb.ⁱ, uel actualem operationem bonam ipsius ab innata procedere libertate, ut di-
xit Molina, sic n. ait Aug.^l pressas in hac re non apertos disputationes expectat. Cui.^l Sed attendant
orationes suas orat, ut increduli credant, Deus g.^o conuertit eos ad fidem, orat ut credentes perseverantiam
Deus g.^o donat perseverantiam usq. in finem. Hoc Aug.^l, si ergo sm̄ Molinam non est speciale Dei donum
bonus usus liberi arb.ⁱ, et efficacia, quam habet operando, sed tm̄ procedit ab eodem arb.^o pro innata liber-
tate superflue illud Eccl.^l petent à Deo, ut misericorditer talem bonum usum concederet, quod tm̄ anone
ce nullus audebit.

D. Aug.^l lib. de
bono perseverantia
cap. 7.

Denique probatur nam ut docet D. Paulus, non sumus sufficientes cogitare aliquid à nobis, quasi ex no-
bis, sed sufficientia nostra ex Deo est, ergo à fortiori efficacia, quam habet liberum arb.^m in actua-
li operatione max.^a in operatione supernati, per quam disponitur ad grām ex Deo erit; atq. id quod
perfectiss.^m est in operationibus supernatibus tribuuntur lib.^o arb.^o pro innata libertate, et nō pro spe-
ciali Dei dono, quod est Pelagianum.

S.^a Propositionis Molinæ.

Circa scientiam Dei median inter scientiam naturalem, et scientiam liberam, quam idem Molina face-
tur se adinuenisse ad concordandam libertatem nostri arb.ⁱ cum diuina præscientia, et prædeterminatione.
multo coarctat censura digna.

Dicit p.^o triumphantum triplicem scientiam oportet distinguamus in Deo, nisi peniculose, in concilianda li-
bertate arbitrij nostri, et contingentia eorū cum diuina præscientia altissimari uelimus, una scilicet
naturalem, aliam mere liberam, qua Deus post liberum actum suae uoluntatis absq. hypothesi, et conditi-
one aliqua cognouit absolute, et determinate ex complexionibus omnibus contingentibus, quæ nam se ipsa
erunt futurae, quæ non item; Tertiam median scientiam, qua altissimo, et inscrutabili complexione
ne cuiuslibet liberi arb.ⁱ in sua essentia inuenitur est, quod pro sua innata libertate si in hoc, uel in illo,
uel in infinitis eorū ordinibus collocaretur, acturum esset, cum tamen posset, si uellet facere si ipsa
opponitur: ita Molina in Concordia quest.^l 14. art. 13. disp. 10. §. triplicem scientiam pag. 329.

Dicit 2.º Illam scientiam Dei nulla ratione dicendam esse liberam, tum quia antecedere omnem lib.^m
actum uoluntatis diuinae, tum et quia in potate Dei nō fuit scire per eam scientiam aliud, quam
se ipsa scirent, neq. et in eorū dicenda est naturalis, quasi ita innata sit Deo ut nō potuerit se
se opponitur eius, quod per eam cognouit, si namq. liberum arb.^m creatū acturum esset opponitur, ut eum

no pot' id ipsum sciisset per eandem scientiam, non aut quod se ipsa scit.

718 382

Dicit 3° quare non est magis innatum Deo scire per eandem scientiam hanc partem contradictionis ab-
bitris creato pendentem, quam oppositam.

Dicit 4° illam scientiam Dei mediam partim habere conditionem scientiae nativae quatenus procedit actu
liberum voluntatis divinae, neq' in potestate Dei fuit aliud scire, partim habere conditionem scientiae
liberae, quatenus quod sit unius potius, partim, quam alterius, habet ex eo, quod liberum arb^m ex hypo-
thesi, quod crearetur, in uno, aut altero ordine, aut esset potius facturum unum, quam aliud esse utram-
vis indifferenter posse facere. Omnia haec habet Molina, ubi supra s. recitabitur.

Censura dicti primi.

Primum dicendum non caret magna arrogantia, et iniuria Doctorum Ecc^{ae} et Sanctorum, et omnium fere
Scholarum. Nam auctor Molina sibi attribuit veram, et legitimam viam conciliandi libertatem ar-
bitrii nostri cum divina praesidentia, et praedestinatione. Et audeat dicere ante illum nunquam huic concor-
diam perfectam fuisse in Ecc^{ae} a doctoribus explicatam, licet in praef. allegat libello q. 28. ar. 4. et
s. disp. 9. memb. ult. s. videtur Aug^{us} fol. 407. licet Molina ex sententia Aug^{us} circa praedestinationem
fuisse turbatos multos viros, doctos, ex Massiliensibus et s. nos pro nostra pag. 409. subdit haec verba
quae est doctrina circa concordiam liberi arbitrii, et praedestinationis, quam in variis locis tradidi-
mus si data explanatae, semper fuisse forte nec Pelagiana haerens fuisse exorta, nec lutherana
tam impudenter arbitrii nostri libertatem autem fuisse negare, nec ex Aug^{us} opinionione concerta-
tionibus cum Pelagianis ut fideles fuissent turbati, et reliquiae Pelagianorum in Gallia fuissent extinctae.
Haecenas Molina. Capessant amore Dei Centores fidei, et iudicent in Ecc^{ae} sepe expectaverit per tot sae-
cula Doctorem Molinam, ut hanc concordiam exakte explicaret, quasi per scripturam sacram q. 1ta
Concilia, et auctores antiquos, et potissime per D. Aug^{us} et D. Thomam praem concordiam Deus sufficienter
hinc non explicarent absq' nova illa scientia media a Molina, et a suis derivata, quod considerare esse
blasphemum, et ponere defectum in divina providentia in re ad bonum Ecc^{ae} et doctrinae catholicae
adeo nocent. Asserere autem sicut assertit Molina, quod ex opinione Aug^{us} concertationibus eius in
Pelagianis fuerint in Gallia multi viri docti turbati, et quod propter eandem Aug^{us} doctrinam reliquiae
Pelagianae haerens in Gallia non fuissent huc usq' extinctae magnam iniuriam infert. Doctori Ecc^{ae}
re dicam blasphemum: haecenas re omnes 1^{ti}, omnes Ecc^{ae} doctores, omnes Theologi, qui hinc illa scientia
media explicaverunt liberi arbitrii nostri concordiam cum divina praedestinatione, et praesidentia fue-
runt in hac parte allucinati: multo magis iure in defensionem D. Aug^{us}, D. Thomae, et aliorum sanctorum

Arrogantia Mo-
lina con. d. Aug^{us}

quos D. Molina ita inuenerunt tractat posset dici de eodem Molina quod est allucinatus in magnitudine
huius Miserij, et nouam illius concordiam causam fuisse non modicæ turbationis in tota fere Hispania, et
Portugallia et atinam non maiora in comoda afferat in eum.

Quod si Pelagianis, et Lutherani quicquid si illis datus fuisset et explicatus nouus modus concordie tra-
ditus à Molina forte esset, quia modus ille, et Pelagianis fauere, ut et Lutheranis ut, Pelagianis quidem qui
plus nimis tribuit libero arb.^o pro innata sibi libertate, Lutheranis uero, quia iam lib. arb.^o concedit
Naturæ illud destituit. Ceterum liberum arb.^o quod Omnipotentiae diuinae, et efficacis illius motioni non
est subiectum liberum arb.^o creatum ad est

Pelag. et luth.
ead. uia conuen-
iunt. Proterea quod Lutheranis faueat, et Pelagianis nouus modus concordie Molinae ex eo collegit, nam
Pelagius, et Lutherus eadem uia, et eodem discursu in contrarios errores abierunt uterq; eorū hanc conse-
quentiam euidentem esse arbitrat, Deus praefecit humanos actus, et praedestinavit quoddam uolun-
tate efficaci et absoluta, ergo non remanet libertas in actibus humanis, Sed Pelagius ut saluet libertatem
arbitrij negat praedestinationem, et efficaciam auxilij diuini, Lutherus aut concedens praedestinationem
negat libertatem arbitrij. Molina uero, ut saluet libertatem negat praedestinationem absolutam dei, ut patet
in propositione 7^a, et similiter efficaciam auxilij diuini. Nos aut, et libertatem arbitrij existimamus
et efficaciam auxilij diuini, et absolutam praedestinationem cum illa saluam conseruamus.

Censura secundae, et tertij dicti.

Dicti 2° eiusdem assertionis quintae manifestam in se repugnantiam inuoluit cum doctrina eadem Mo-
linae, nam p^o aenit scientiam Dei mediam nulla ratione dicendam esse liberam, et postea in eadem pagina
subdit illam sciam partim habere conditionem scientiae naturalis, et partim habere conditionem scientiae
liberae, quae duo sibi inuicem contradicunt, nam si nulla ratione illa scientia est libera, q^o non est par-
tim naturalis, et partim libera, sed est mere naturalis, nam scientia quae partim est libera aliqua ra-
tione habet deum libera

Proterea id quod aenit deum 2° dictum, quod sit in potate Dei non fuit scire per eam scientiam
aliud quam se ipsa sciunt. Pugnat et cum doctrina eadem Molinae in dicto 2° ubi docet esse in
potate liberi arb.^o nostri aliud facere, ceterum si in potate liberi arb.^o nostri est aliud facere, si-
cut reuera est, ergo in potate Dei fuit aliud scire.

Proterea id quod aenit deum 2° dictum arguitur, nam si illa scientia Dei media haberet certitudinem
ex eo quod liberum arb.^o horis positum in tali, uel tali ordine aerum esset potius facturum hoc, quam
illud sequeretur, quod scientia Dei haberet certitudinem ab aliquo causa extrinseca non autem à
primario, et per se obiecto eiusdem scientiae, quod est ipsa essentia, diuina, quod in aenit est blas-
phemia

phemum, nam cum mendicaret Deus certitudinem ab illo obiecto, quam à se ipso, et per hoc non est etiam impugnatum tertium dictum.

Præterea impugnat, nam sequens ex 3° dicit, quod scientia Dei esset confusa, et indeterminata ad certam partem contradictionis, hoc autem asserere esset perone in scientia Dei magnam imperfectionem, imò in genere est con^{tra} rationem scientiæ, quæ est de iis quæ nõ contingunt aliter se habere erga.

Censura quarti dicti.

Quantum dictum non caret temeritate, et auctori magis ad errorem, etiam assignat pro causa certitudinis scientiæ Dei aliquid creatum, scilicet unum actuale libere arbitrij positi in tali, vel tali ord^{ine} rerum.

Præterea nam eximit, et subtrahit à divina providentia, et voluntate aliquam actionem creatam, nam ponit liberam hõis voluntatem operantem in tali ordine rerum, antequam intelligatur decretum aliquod voluntatis divinæ circa talem operationem; quod tã est erroneum, cum voluntas divina sit omnium causa, quæ extra Deum sunt bona, ut docet D. Thom. 2^a 2^e q. 19, et ibi Theologi, g^o tractum Molina confreni, quod ut talis actio bona fieret in tali ordine rerum debuit procedere decretum divinæ voluntatis, ut fieret.

Præterea scire est, cum per eam cognoscere, sed divinæ scientiæ non pot^{est} attribui sine blasphemia, quod quia cognovit aliquam eam extra se cognovit effectum eius.

6^a Propositio Molinae.

Circa ^{concursum} ~~concursum~~ Dei cum causis secundis multa docet Molina nota, et censura digna, quæ nõ tantum Philosophis, sed et Theologis repugnant.

Dicit 1° Deus suo aux^o, et concursu generali non influere in causas 2as movendo illas ad suas operationes, sed influere tantum in suas operationes immediate, et in effectus causas secundas, additq^{ue} atq^{ue} non salvari libertate nostri arbitrij, sed dari ansam multis erroribus. Ita dicit Molina in Concordia q. 14. art. 13. disp. 26. d. dicendum itaq^{ue} est ubi sic dicit, quo fit, ut concursus Dei gn^{alis} ad sit influxus Dei in eam 2^{am} quasi illa prius ab eo mota agat, et producat suum effectum, sed sit influxus immediate cum ea in illius actionem, et effectum. eandem propositionem repetit Disp. 27.

Dicit 2° Deum, et eam 2^{am} respectu effectus se habere ut eas partiales non secus atq^{ue} in duas trahunt navim, ita docet ubi supra Disp. 26. circa finem.

Dicit 3° quod illud aux^{um} generale, et concursus universalis Dei est mere naturalis, et eiusdem rationis supra omium effectuum naturalium, et supernaturalium bonorum, et malorum, ita ut actus ex vi illi

us concursus non habeat, quod sit magis assensus fidei, aut actus Charitatis, quod infidelitatis, et odij Dei, aut fornicationis.

Censura primi Dicit.

Primum Dicitur est expresse contra totam Philosophiam, nam per illud exornatur discursus naturalis rationis, quo ostenditur esse primum unum motorem, et unam primum eam immotam, omnes alios causas secundas mouentem. Unde Aristoteles 8. Phys. demonstrat omne quod mouetur ab alio moueri ex hoc inferri esse per uenientiam ad unum primum motorem immobilem omnia mouentem, si autem primum id influent in causas 2as, neque moueret illas ad suas operationes uanus esset discursus Aristot. nec haberemus de monstrat. naturalem ad demonstrandum primum esse ergo.

Proterea nam de ratione causa 2a est, quod sub ordinatur primae causae non enim in esse, sed in operari etenim non tantum effectus productus est eius factum, sed etiam ipsum agere causae est aliquid ens in re, natura, quod utrumque dependet a primum esse a primum causa, ergo primum causa influit, et in effectum et in ipsam causalitatem causae.

Celesti Papa Est et primum dicitur non expresse definitionem Celestini Papae primi huius nominis, qui in Epistola ad Episcopos Galliae sic ait ita Deus operatur in cordibus hominum, atque in ipsum liberum arbitrium, ut tanta cogitatio primum consilium, omnesque bonus motus uoluntatis ex Deo sit. Quibus uerbis docet Pontifex Deum non tantum influere in effectum uoluntatis, sed et in ipsum liberum arbitrium, et sic quasi respondens argumentis eorum, qui proterue arbitrabantur tolli arbitrii libertatem si ponatur influxus efficax Dei in ipsum lib. arb., subicit idem Pontifex, quo utique auctore, et munere Dei non auferatur liberum arbitrium, sed liberatur, ut fiat de tenebroso lucidum, de prauo rectum, de languido sanum, de improvido providum. Quid clarius contra Molinam.

Proterea nam sequeretur ex Primo dicto P. Molinae, quod quando homo producit actum contritionis quo ultimae se ipse ad gratiam operatur suam salutem non motus a Deo consequens est non expresse definitionem Concilij Tridentini sess. 6. can. 4. de Iustificat. ubi sic habetur. Si quis dixerit liberum hominis arbitrium a Deo motum, et excitatum nihil cooperari Deo excitanti eum Anathema sit sequela probat, nam uix primum dicitur Molinae, Deus influit in effectum causae, et non in eam ergo qui homo subicit uix illud mouendo, sicut Paulus produendo actum contritionis Deus influit in illum actum, et non in liberum arbitrium.

hoc concipit conuenit q. 11. de fideatur, sicut Paulus produendo actum contritionis Deus influit in illum actum, et non in liberum arbitrium.

Proterea idem Concilium Tridentinum sess. 14. c. 4. affirmat, quod actus, et timor inferni non solum sunt actus boni, sed et esse donum Dei, et Spiritus sancti impulsu non solum quidem inhabitantis, sed mouentis, quo penitens adiutus uiam sibi ad uisitum parat primum in Concilio. Ipsa 1. mouet liberum arbitrium, ergo influit

influit

influit in illud tanq[ue] in cam 2^{am}, et non tantum in effectum ut dicit Molina. Deniq[ue] probat[ur] om[n]ibus arg[um]entis quibus in censura tertie et quarte prop[os]it[ion]is ostendimus errorem esse negari efficaciam an[im]i sibi, sicuti moventis, volentem ad actus bonos.

Ex his omnibus constat dictum p[ri]m[um], quod modo impugnamus non esse in Philosophia, sed et ex illo inferri aliquos errores contra fidem.

Censura dicti secundi.

Dictam 2^{am} negam[us] imperit imperfectionem in concursu p[ri]moe cause, et derogat perfectioni illius; nam facere Deum cam partialem est eximere concursu[m] cause 2^e ab efficacia p[ri]moe cause, quod sic ostendatur. Si Deus, et liberum arb[itu]m concurrant ad actum fidei partiat[ur], sicut duo trahentes nauim, ergo efficacia, et uirtus quam habet liberum arb[itu]m ad credendum ad prouenit ex motione p[ri]moe cause supernatis, quod est erroneum, ut supra ostensum est. Sequela t[ame]n probatur. nam duo trahentes nauim, ita se habent in ordine ad effectum, quod unus non accipit uirtute[m] motiua[m] ab altero, sed ambo simul concurrunt aequo ad eundem effectum. ergo.

D. Anselm[us] Praeterea, idem 2um dictum est expresse con[tra] Anselmum lib. de gra[m], et lib. arbit. cap. 3. ubi loquit[ur] de illis qui conueniuntur ad Deum, et bene operantur, ait totu[m] imputandum est gra[m], quia aeq[ue] uolentis est, quod uult: neq[ue] uolentis quod caruit, sed misericordis Dei omnibus n[on] excepto solo Deo dicitur, quid habes, quod no[n] accepisti? Idem dicit Bernardus in tract. de lib. arb[itu] ubi docet

D. Bernardus nihil operari lib[er]u[m] arb[itu]m, quod ad salutem pertineat, quod no[n] sit potissime tribuendu[m] Deo

D. Aug[ustinus] Deniq[ue] S. Aug[ustinus] in Exheridione cap. 82. inquit, ideo aptum dicere no[n] esse uolentis[que] ut totum Deo deur, ut h[uius]modi locus Aug[ustinus] clarissime enim nobis fauet

Censura tertij dicti.

Tertium dictu[m] est erroneum in fide, et probatur, nam si ex ui concursus Dei no[n] habet actus lib[er]i arb[itu]i, quod sit fidei supernatis magis, q[uam] infidelitatis, q[uod] quod sit actus fidei supernatis credere Deum trinum, et unum habebit a lib[er]o arb[itu]o, et non a concursu Dei, quod est erroneu[m], ut patet ex diffinitionibus sequentibus. nam in Cone[ilio] Palestino con[tra] Pelagia[m] celebrato, cuius meminit Cone[ilio] Africano Aug[ustinus] in epist. iob. et in Cone[ilio] Africano, ubi conueniunt r[ati]o. Epi, et fuit a Pontifice confir[m]atu[m], ut refert Prosper in responsione ad octo cap. Gallos, diffinitu[m] est, quod gra[m] Dei per Jesum Christum D. N. non solum ad conseruandam, sed etiam ad faciendam iustitiam nos per actus singulos adiuuat, ita ut sine illo, nihil uere sanctor[um] pietatis habere, cogitare dicere.

et agere ualeamus, ex quibus uerbis desaminus argumentum subsumendo sic, sed uideri certo mysteria
fidei, est cum amentu cogitare eadem mysteria, ergo ad sic uelendum necess. est gra. Dei adiuuans
et non sufficit naturae uirtus cum aux. gra. naturali, quo concurrat, quo Deus conuenit ad actu. fidei no
est eiusdem conis cum conuenit illo, quo ad actus mere naturales conuenit, ut dicit Molina. Confirmat.
D. Aug. ex D. Aug. lib. de predest. c. 15. ubi ait errorem esse dicere, quod credere euang. predicato est nobis
ex nobis, ergo est ex speciali, et supernati aux. dei

Contra
nians. Proterea probatur ex Coni. Trauicario can. 6. et 7. ubi hereticum esse dicitur, si quis affirmant
posse per naturae uirgum aliquid dicere, aut cogitare, quod pertineat ad salutem uitae aeternae, aut
predicatio euang. uenturum, nisi per illuminationem Spiritus sti. ergo errat Molina auctens posse que
piam certo credere per uires naturae euang. predicato, cum solo aux. generali, quod est ord. naturalis

Innocentius
Celestinus
Lionius Proterea probatur ex Innocentio in Epist. ad Coni. Constantinense, quae habetur apud Aug. epist. 93.
et ex Leonino Pontifice Max. in Epist. ad omnes Epas, quem refert Celestinus in Epist. ad Gallos
cap. 9. et ex ipso Celestino ibidem cap. 8. qui omnes expresse determinant ad oia humoi opera, quae
pertinent ad uitam aeternam, esse necess. aux. celeste, quod sancti quotidia implorant. ergo doctrina
Moliniae est erronea.

Contra
nians. Id quon confirmatur ex Coni. Tridentino sess. 6. de iustificat. can. 3. ubi habetur. Si quis dicent si
ne procedente Spiritus sti. inspiratione, atq. eius adiutorio hominem credere posse sicut oportet. An
thema sit, cum qua diffinitione saluari non pot. dictum, quod impugnamus

Denique probatur, nam auctens, quod concursus Dei gra. quo Deus conuenit cum homine ad actum
fidei est eiusdem conis, et mere naturalis respectu oium actuum, tam bonoz quam maloz est uirtua
liter docere, quod Deus quantum est ex se non magis conuenit ad actum supernatam charitatis,
quam ad actum puri; quod est erroneum

Septima Propositio Molinae.

Circa. Mysterium predestinationis multa et dicit Molina, noua falsa, et erronea P. dicit, his
itaq. cogitatis, ut ad rem addamus (salua reuerentia, quae D. Thomae debetur magna) no miror
si admunior Scholasticoz Intia praesertim eo modo intellecta, quae uerba D. Thomae hoc loco sonare
uidentur a multis duranims indignaz diuina bonitate, et clementia iudicetur. ita Molina in con
cordia q. 23. a. 4. et 5. dicit. i. memb. 6. s. his ita cogitatis pag. 43. et infra multa uerba
contumeliosa in mittam S. Aug. et D. Tho. circa predestinationem profert.

Dicitur 2. quod predestinationis cuiuscumq. aduati in particulari ratio sumitur ex bono uia li
beru arbitrii eius proeuiso, et ab eo fuit dependens talis predestinatio ita ut ex uoluntate eius
pendeat

perdeat, quod habeat rationem predestinationis, et ostendatur hoc nomen, vel utineat solam rationem providentiae, qua Deus providet illi homini, de medijs sufficientibus ad salutem. Nam ex eo quod voluit cooperari illis medijs habuit illa providentia rationem predestinationis, et alio ad haberet nisi rationem providentiae; Unde inferit, quod ratio predestinationis pendet ex voluntate auctoris volentis cooperari illis auxilijs, Sed et hoc negari non posse salva fide, et extendit ad Angelos hanc doctrinam, quas dicit relictos fuisse in edmani providentia, unde inferit, quod in eor. predestinatione necesse praesupponitur praescientia boni usus liberi arbitrij, Haec dicit docet Molina in concordia q. 23. ar. 4. et 5. disput. 1. memb. 9. conclus. 8. pag. 467. et in 2. possumus confirmare pag. 469.

Dicit 3.º quod nullius hominis predestinatio est certa, et infallibilis ex vi medijs, et aux. qua Dei voluntas tribuit predestinatis ut perveniant ad Beatitudinem, sed solum ex illa scientia media, qua Deus praevideat bonum usum liberi arb. i. futurum. Ita docet in Concordia q. 23. a. 4. conclus. 2. pag. 455. et idem docet concl. 9. et concl. ultima memb. 9. de predestinat. parvulorum.

Dicit 4.º Deum neminem predestinare absolute, et efficaci voluntate, nec et Angelos, aut Beata Virginem, vel alios confirmatos in gra sed sub conditione quorundam mutabili boni usus liberi arb. i. proveniri a Deo, quia ut Deus praevideat illos bene usuarios libero arb.º, et auxilijs sufficientibus, in tamen potuerunt non uti bene illis, ita docet in Concordia disput. 1. citata memb. 9. et memb. 9. s. illud etiam ex dictis et p. p. q. 23. ar. 5. memb. 9. et eandem doctrinam extendit ad predestinationem parvulorum in concordia memb. 9. citato concl. 8. et 9. pag. 467. et 475.

Dicit 5.º quod splendor iustitiae non est causa praecipua permissionis peccati, ita docet p. p. q. 23. ar. 9.

Dicit ult.º ordo causarum, et medijs, qui divina providentia constitutus est, nulla divina necessitate consequentis, aut consequentiae affert lib.º arb.º, ita docet in concord. q. 22. a. 1. disput. 2. s. Alterum est, et in 2. quando inferit statim quod non omnis ordo divinae providentiae est virtus immobilis, et indissolubilis quoad effectus executionem.

Censura.

Omnia fere, quae in hac 7.º proponit docet Molina, manent ex parte impugната ex dictis in censura tertiae, et quartae, et quintae prop.º illius, sed ut singula eius dicta debita censura notemus sit p.º conclusio circa p.º dictum illius. Audacter, praesumptuose satis, et iniuriose con. O. Aug.º et S. Thomam loquitur Molina in illo dicto, et non edmanem Theologos intiam circa praedest.

Arbitrium, dum sciens, et prudens illam rejicit, utrens cum illa ad recte saluare arbitrij nodi libertate.
Probatur hoc censura, nam sententia D. Pii Augustini, et D. Thomae circa praedestinat. fuit approbata à duobus
sum. Pontificibus, scilicet à Gelasio, et à Celestino.

Item etiam alij plures Summi Pontifices approbauerunt uniuersatim omnia quae docet S. Thom. nam Joannes
22. in bulla canonizationis S. Thom. data in Auinione id. Julij 1328. anno 7. sui Pontificatus inquit, quod
per multos annos D. Thom. hunc, et sapienter omnem suam doctrinam quocumq; scripsit, et locutus cum regula fidei conforma
fuit, et in quodam sermone de laudibus S. Thomae, quem idem Pontifex in sacro palatio predicauit, cuius
initium est scitote quoniam Dominus sanctum suum mirificauit inquit, quod post Apostolos, et primos Ecc. Doctores
D. Tho. super omnes alios Ecc. Dei sua doctrina defendit et ut refert Joannes Gerson Cancellarius Parisien-
sis tom. i. tract. 39. littera A. idem Sum. Pontifex qui D. Thomam Catholico sanctorum accepit, dixit in plene Can-
dinalium Consistorio quod et si S. Thom. nullis neq; in uita, neq; in morte miraculis claruisset, quate articulus Do-
ctrinae illius erat prodigium quoddam et miraculum magnum praesens testimonium sanctitatis eius.

Item Januarius P. in quodam sermone de laudibus D. Thomae, qui incipit et esse plusquam Salomon hic
approbat omnia, singula, quae S. Thomas scripsit, et locuit, et omnes hortatur, ut illius doctrinam sequantur,
et defendant, ait, enim haec uerba. Huius doctoris sapientia proce ceteris excepta canonica habet proprietatem
uerborum, modum dicendorum, ueritatem sententiarum, ita ut nunq; qui eam tenuit inueniatur à tramite De-
uiae, et qui eam impugnauerit, semper fuerit de ueritate suspectus.

Item Clemens 6. eandem doctrinam approbat in quodam bulla data in Auinione 5. Februarij anno 2. sui Pon-
tificatus.

Item Urbanus vi. in bulla ad Archiepiscopum, et Doctores Tholosanae uniuersitatis edita 30. Augusti 1369. eandem
doctrinam confirmat, et omnes monet ut illam sequantur, quod etiam fecit nouiss. Pius v. in bulla edita Ro-
mae ij. Aprilis 1567. tenere qd et audacter, ne diuam erroneam audeat Molinae doctrinam S. Thomae à tot sum.
Pontificibus approbatam uicem materiam praedestinationis rejicere, et damnare affirmari illam ad saluare
libertatem arbitrij.

Censura secundi Dicti

Secunda conclusio, error est contra fidem catholicam auerere id quod in 2. dicto ament, quod sit
ratio praedestinationis in particulari cuiusdam praedestinati, deulbi, desumitur ex praenito bono uoluntate
si arbitrij pro innata sibi libertate, et ab illo dependeat, ita ut Deus reminem absoluta, et efficiat
uoluntate praedestinauerit in uitam aeternam, sed sub conditione quadam mutabili boni usus libere
arbitrij praecurri à Deo. Haec censura est expresse D. Aug. qui p. am assertionem Molinae ca-
set Pelagianam, quod probat in libro de praedest. 15. ex uerbis illis D. Pauli 1. Cor. i. Benedictus
6. 17.

Sup. censet Pela-
giam hanc p. gra-
nem Molinae lib.
de praedest. 11. 15
6. 17.

et Pr D. N. Jesu Christi, qui benedixit nos in omni benedictione spirituali in caelestibus in Christo Jesu. sicut elegit nos in ipso ante mundi constitutionem ut essemus sancti, et immaculati in conspectu eius in charitate, qui predestinavit nos in adoptionem filiorum per Jesum Christum in ipso sicut propositum voluntatis suae in laudem gloriae gratiae suae. Verba Aug^ustini refert Glosa ordinaria cap. i. ad Eph^os. super verba inducta D. Pauli, et sunt haec, quomodo n. elegit eos, qui non dum erant, nisi predestinandos. elegit ergo predestinare nos, et sicut non elegit eos, quod tunc sancti essemus, neque ideo, quia sancti futuri essemus, sed potius elegit nos ad hoc, ut in tempore gratiae essemus sancti per bona opera, non enim quis futuri eramus elegit, sed ut essemus sancti, idcirco quippe futuri eramus, quia elegit ipse predestinare, ut tales per gratiam eius essemus, sed Pelagianus avertens insultans ait praescribit Deus, qui eventus futuri sancti, et immaculati per liberum voluntatis arbitrium, et ideo eos in sua praesentia tales futuros esse praescribit, elegit, inquam, antequam eventus predestinans filios, quos facturos esse sanctos praescribit, non fecit, nec se facturum, sed ipse facturos esse praevideit, quem confutans hic Augustinus dicit, ut essemus sancti. Hecenus Glosa ex Aug^ustini nihil aliud profecto avertit Molina in 2° dicto, quam quod Pelagianus ille, quem in p^rncipi D. Aug^ustini impugnatur, ut dicitur D. Aug^ustini lib. allegato de praedest. 11. c. 17. aperte n. condemnat in toto cap. tanquam Pelagianam avertionem Molinae, quam impugnamus.

Verba Aug^ustini
 etiam ad avertionem
 Molinae.

Proterea probatur eadem censura ex verbis illi Augustini ad Rom. q. cum n. non dum nati fuissent, aut aliquid boni egissent, aut mali, ut sicut electionem propositum Dei maneret, non ex operibus, sed ex avertione dicitur est, quia maior serviet minori, sicut scriptum est Jacob dilexi, Esau autem odio habui, ubi expendendum est illud verbum Augustini, ut sicut electionem propositum Dei maneret, id est ut firmum esset ex ipsa Dei electione, et non ex ipsa praesentia boni usus liberi arbitrij, si n. praedestinatio tantum esset certa ex bono usu liberi arbitrij praesentis non esset certa sicut electionem Dei, et sicut propositum conferendi avertionis efficacia, quibus predestinati salvantur, sed praevideas Augustinus futuros esse homines superbos, qui rationem differentiae inter Jacob, et Esau non solum ex vocante sed aliunde inquiruntur eventus, subdit. quid ergo dicemus numquid est iniquitas apud Deum? absit. Hae profecto replicam Molinae avertens in Concordia q. 20. a. 4. et 5. disput. i. memb. 6. s. his itaq. confutatis, quod sicut D. Thomae, et Augustini circa praedestinationem fuit Deum crudelium, et iniquum sed quid respondet Augustinus? numquid configit ad scientiam illam mediam boni, vel mali usus liberi arbitrij praesentis? non sane. sed inquit, absit Moysi n. dicit, Miserebor, cui miseratus sum, et misericordiam praestabo, cui miserebor, igitur non volentis, neq. currentis, sed miserentis est Dei. Hae Augustini solutionem superbiae interrogationis ad solam divinam misericordiam adducit, et non ad volentem, nec

Molinae replicam
 soluitur a D. Pau^{lo}

currentem, nam et si homines per lib.^m arb.^m uelint, et currant, tñ Deus est, qui per suam misericordiam eos facit efficaciter, et libere uelle, et currere, ut in 3. et 4. assertionione Molinae obsecum est: de nique Aftus in eodem cap. aliam replicam blasphemantium de hoc genere prædestinationis confudit ait n. diuis itaq; nichil, quod de hoc queritur, hoc est quare Deus de nobis conqueritur cum psumamus si ipse nos indurat non dando aua.^m efficacia sine quibus non stat gerari nos uere, uoluntati n. eius quis resistet. Eue aliud arg.^m defensas Molinae, et respondet Aftus i homo tu quis es, qui respondes deo: an nō habet potatem figulus ex eodem massa facere aliud quidem uas in honorem, aliud uero in contumeliam? profecti Aftus non tam iratus respondet, si uera erit doctrina Molinae, facile n. pararet corda indurantium respondendo, quod differentia inter uas honoris et contumelie tota adducitur ad bonum, uel malum unum liberi arbitrij præuisti, sed nihil tale respondet Aftus, sed recedit ad p.^m et antiquam radicem differentiam prædestinatoris à non prædestinantis, quia uidelicet Deus uoluit pro sua misericordia istum eligere, alium relinquere.

3.^a Conclusio etiam est erroneum id, quod asserit Molina in eodem dicto 2.º Angelos uero fuisse relictos à diuina providentia, ut per liberum arb.^m talis providentia rationem prædestinationis haberet probatur hæc censura omnibus argumentis, quibus impugnata est supra 2.º propositionis Molinae.

Præterea, nam alii Angelis, qui salui facti sunt non tribuisset Deus speciale donū perseuerantiae, nec perseuerarent ex illo dono speciali, sed ex innata libertate arbitrij bene uentis auxiliis sufficientibus sibi donatis à diuina providentia, hoc aut asserere est erroneum, ut obensum est in impugnacione primae, et 2.^{ae} assertionis Molinae, g.^o

4.^a Conclusio et est error asserere quod Molina asserit paruulos uero, qui per alienam uoluntatem, et operationem baptizantur, et statim moriuntur, et saluantur, ideo fuisse prædestinatos, quia talis operatio aliena præuista fuit à Deo. Probatur, ille paruulus baptizatur, et saluatur ex merito xpi ergo illa baptizatio fuit effectus prædestinationis paruuli, patet consequentia, quia nō solum prædestinatus ex merito xpi, quod si paruulus baptizetur saluabitur, sed et quod baptizetur actu, sed quicquid datur prædestinatis ex merito xpi, ut medium necess.^m ad salutem et effectus prædestinat.^{is} xpi. Confirmatur, nam prædestinatio est preparatio donorum græ in pñti saeculo, et gloriæ in futuro, ergo et effectus ex diuina prædestinatione infallibiliter subsequens quod puer u. g. baptizetur in casa patris, non ergo illum Deus prædestinauit, quia præuistio operatione aliena esse baptizandū, sed potius è conuerso, ideo operationi aliena paruulus ille baptizatus est, quia à Deo erat prædestinatus denique probatur ex illo Rom.^o 10. quos prædestinauit hos, et uocauit, et quos uocauit, hos in iustificauit et ubi uocatus, et iustificatus conuenit. inter effectus prædestinationis.

Quinta conclusio id, quod agitur Molina in 3° dicitur, quod licet nullus hominum predestinatio, scilicet
et infallibilis ex vi mediatorum, que a Deo premissa sunt et preparata predestinari ut salventur sed in
exsistentia illa media, qua deus preiudicat bonum et liberum arbitrij predestinatio futurum,
est erroneum, et evertit fundo mentem predestinationis, Hanc autem censuram satis patet ex
diversis impugnat veritas et quarta assertio, Molinae vinguator conclusio nibus quibus predestinatio
sunt impugnat -

Præterea probatur nam 3^m. dicitur tolli omnem efficaciam ab auxiliis, deper in libris prout veniunt
a Deo, enim in Molina predestinatio non est acta ex vi mediatorum, et auxiliiorum Dei sed ut
supra ostensum est in censura 3^a. et 4^a. propositione Molinae, error est negare auxilium efficaciam
advenit, a Deo g.

Præterea, ex causa contingenti non sumitur infallibilitas, alius eventus esse quod predestinatio
salvatur non est infallibile ex vi boni et liberum arbitrij præiudicium a Deo nam talis bonitas est
contingens, ut possit esse, et non esse quod est infallibilis ex vi mediatorum et auxiliiorum Dei sive ex vi sacre
divini predestinationis etiam predestinatio ad finem ultimum.

6^a Conclusio, etiam est erroneum id quod assertit Molina in 4° dicitur deum v. meminem predestinasse
absoluta, et efficaciam voluntate nec et Aptas aut Beatam Virginem sed sub conditione quadam
boni et liberum arbitrij, Hanc censuratur ex vi in censura dicti precedentis ubi dicitur ex parte con
tra illud apostoli ad Eph. 1°. ubi loquens de seipso ita dicitur, ait, elegit nos deus, ut essemus sancti de
quo supra dicitur in 2^a conclusione 1.

Præterea probatur ex illo d. Pauli in epistola ad Rom. 9. ubi dicitur, iniquitatem consequutus sum, ut fidelis essem, sicut iniquitatem
et quod nondum misericordiam consequutus sum, quia eram, sed ut esset.

Conclusio dicitur quod splendor iustitiae divinae non est causa principia permissionis peccati vel reprobationis
peccatorum, vel eorum qui damnandi sunt est manifestus error contra expressam loca sacrae scripturae.

Probatur hæc censura nam d. Paulus ad Rom. 9. hanc causam assignat tanquam potestatem reprobationis
sua. n. ait quod si Deus volens ostendere iram, et iram facere potentiam suam sustinuit
in multa patientia vagare apertum interitum, ut ostenderet divitiarum glorie suae in vagantem misericordiam
que preparavit in gloriam suam. ubi d. Paulus causam permissionis peccati esse dicit mani
festationem irae, et iustitiae dei sicut causa potissima predestinationis electorum est manifestatio
misericordiae suae.

Exod. 9. 17. *Et appum confirmat idem Apthys eodem cap. adducens illud dictum Exod. 9. contra Pharaonem*
quia in hoc ipso exitau te ut ostenderem interitum sem meam, ut annuncietur nomen meum
in vniuersa terra. Quum vult miseretur, et quem vult indurat. expendatur illud verbum
in hoc ipso exitau te, ut ostenderem ei, vbi nomine exultationis induratio, et permissio peccati
Pharaonis intelligitur, quam permissio nem dicit Apthys, deum ordinasse ad istum finem, ut
ostenderet vni tatem suam in punitione Pharaonis

Præterea probatur ex illo probet. 16. vniuersa propter semetipsum operatur est dominus impium
quod ad diem malum. i. hominem, qui futurus erat impius appum deus creauit, et permittit impetra
tionem eius, ut in die iudicij dei iustitia eluceat. in punitione illius, si explicans hunc locum gloza
Seranq, Rodolphus Haumon, et multi alij hoc etiam docet. d. Aug. lib. 11. de ciuit. dei cap. 18.

Strana conclusio, dicere quod ordo causarum et mediorum, qui diuina providentia constitutus est prædesti
natis nullam secum afferat necessitatem consequentia aut vero quod ordo diuine providentia non
sit certus, immobilis, et infallibilis, est erroneum. Haec conclusio est contra textum dictum Moline et probatur
ex illo 100. oratione. Deus cuius prudentia in sui dijs non fallitur. q. ordo diuine providentia est certus.

Diuina prudentia hec consequentia est bona. Deus providit hoc, vel opposit hoc euenire q. hoc eueniet

q. Diuina prudentia afferit secum necessitatem consequentia quantum in effectibus contingentibus, et liberis
consequens sit, in contingens, et liberum

Præterea probatur ex illo Sapient. 3. attingit a fine usq. ad finem fortiter, et disponit omnia sua iuxta, ex
quibus verbis desumitur arg. Deus omnia attingit fortiter et sua iuxta voluntate sua, quia omnia quecum
que voluit fecit in celo et in terra, vnde psalmista. q. hec consequentia est infallibilis, Deus ordi
nat certos causas, et media volens aliquem effectum fieri efficiat, ut v.g. quod petrus conuertatur.

q. effectus ille erit, q. habet necessitatem consequentia quantum consequens sit liberum.

Præterea nam sequeretur, quod scientia et providentia dei esset fallibilis, quod est erroneum.

cap. vasi
23. q. 4. Præterea probatur conclusio ex cap. vasi 23. q. 4. vbi docet. d. Aug. quod futura ex libertate arbi
trij ad intuitum diuinum relata necessaria fuerint, ut non subdijcipit diuina notio, per se vero
considerata absolutam naturam suam libertatem, non deserunt. quibus verbis aperte docet diuinam
prescientiam, et dispositionem inferre necessitatem consequentia in actibus humanis quantum in se
d. Angel. considerati sunt liberi. Item docet. diuus Angelmus ex ipse lib. de concordia predestinationis et
liber

liberis arbitriis, et ubi docet hanc consequentiam effectivam. Deus pro seculo. Denum peccatum
 quod libere permissum peccatum, quia utrumque presens deus, et quod permissum erat peccatum, in quod erat peccatum
 autem libere, tenet ergo ut sit saluam necessitate consequentiam. cum libertate consequitur eandem doctrinam
 nam ^{tenet} D. Thom. p. 1. q. 2. art. 4. ad 3^m. ubi ait, quod si deus moveat voluntatem ad aliquid, impossi-
 bile est huius positioni, quod voluntas ad illud non moveatur, non si est impossibile simpliciter. Hinc habet
 ortum illa eius distinctio. theologorum de necessario in sensu composito. l. d. ubi dicitur quod. ad mita ibi dicitur
 et prima parte. q. 23. art. 6. ad 2^m.

Propositio Molinae

Non videtur necessarium concedere omnes effectus fortuitos divina providentia effectivas. hinc potest
 necesse non esse concedere mortem illius qui propter ipsius intentionem tumutare voluit suffocatus est esse
 intentionem ac voluntatem a deo. sed permissam dumtaxat, ita docet Molina in concord. q. 22 art. 1. circa effectus.
 pag. 375. et in art. 4. seq. 5. hinc patet etiam folio. 3. d. 1. docet in his sectionibus quibus aliqui interdum praeter
 ipsorum proem a grassatoribus interficiuntur, suffocationes aliorum in fluminibus et his similibus et
 factus non esse a providentia divina intentos, neque ut ita eveniret deum nexum causarum ex
 quibus proficiuntur praeparasse.

Censura.

Hec assertio est erronea contra ³ Regum cap. ult. ubi dicitur cum autem quidam tenderet arcum in incertum sagittam dirigens, ut casu percussit Regem Abro-
 el inter pulmonem, et stomachum, et in constat ex ipso contextu eiusdem capituli, quod ille effectus casualis
 respectu eius, qui in incertum sagittam direxit, fuit nihil ordinatus a deo, ut puniretur Abro. propter
 iracundiam quod propter iniquitatem tulerat a Naboth. iuxta verbum domini, quod locutus fuerat in manu
 Eliae ut ibidem dicitur, et cap. 21.

Praeterea probatur ex illo Matt 10 ubi Christus dominus ait non ne duo passeris esse veniunt et unus ex
 illis non cadit sine patre vestro super terram? hoc est sine providentia Dei neque ponit Hieron. et glossa
 interlinealis, et in cadere passere ^{vel} folium supra terram est multoties effectus casualis ergo.

Praeterea nomen timere aliquem effectum qui in genere moris non est malus a divina providentia et quod
 gubernatione videtur esse contra illud sapient. 3. Tu a providentia patris ab ^{omnibus} cuncta gubernat, cuncta
 iniquis nil excludens sicut dicitur quod gubernat, cuncta iniqua ex habet providentiam suam in cor non autem
 in particulari, contra nam id agere est. convenire cum illis qui dicebant Job 22. Circa cardines caeli
 perambulatis, nec noscitis considerat, et ponere imperfectionem in divina providentia.

9° propositio Molinae

Primi parentes in statu innocentiae ad vitanda fatalia peccata perseverandūq; in gratia non querunt auxilio particulari superaddito, sed per quodcumq; tempus perseverant a bono peccato tum veniali, quam mortali abstinent, docet hanc propositionem Molinae in Concord. 9. 14. art. 13. disp. 4. et ut constat ex his, quae in eadem disputatione docet, meri illius est, asserere quod Adam in statu innocentiae per accepta dona à deo perseverasset defacto, si vo lūisset absque alio novo auxilio, sed non defacto non perseveravit quia noluit.

Censura

Hoc assertio praeterquam quod est, expresse contra. D. Thom. 2. 2. q. 109. art. 10. et contra D. Aug. lib. de civitate dei cap. 22. est etiam a iustis quod patet ex definitione Concilij Arausicani can. 7. ubi sic dicitur Natura humana etiam si in illa integritate in qua est condita permaneret nullo modo se ipsam creatore suo non adiuvanse, servaret, unde cum sine gratia Dei salutem non possit custodire, quam accepit, quo modo sine Dei gratia poterit reparare quod perdidit. Haec verba expressa habentur apud D. Aug. Epist. 106. circa finem. eccle. Concilium determinat quod suppositiva iustitia originali, quam Adam acceperat indigebat insuper adiutorio gratiae Dei ut praeservaret defacto quod indigebat novo auxilio gratiae.

Praeterea naturaliter sequitur perseverantiam esse reducendam ad innotam libertatem arbitrij hominis existens. Atq; ingratia, et non ad speciale Dei donum, quod est erroneum, ut constat ex dictis in Censura 2^{ae} propositionis Molinae, de qua probatur nam in Molinae Adam per dona gratiae accepta perseverasset si vo lūisset sine eo quod daretur ei novum donum, ergo actualis perseverantia reduitur ad innotam libertatem hominis.

X^o Propositio Moliniana

Confessio sacramentalis facta per litteras sacerdoti absenti, et similiter absolutio data per litteras absenti, est vere absolutio sacramentalis et in aliquibus casibus licitum est confiteri per litteras sacerdoti absenti et ab eo per litteras absolvi. Haec doctrina publice predicavit in Ecc. Holesiana quidam theologus Societatis Jesu nomine Joannes Hieronymus, et illam tenet Franciscus Suarez et multi defensores Molinae.

Censura.

Hoc sententia est nova, temeraria, expeditiosa in practica, scandalosa, et fore erronea, nec habemus licet Dei habuit iniqua ligandi huiusmodi modi absolventi per litteras absentem donec Patres nonnulli Societatis illum introducere conati sunt, reclamantibus, et contradicentibus omnibus alijs Theologis universitatis Salmanticae, Complutensis, Vindobonensis, et Holesianae. ubi praedicta assertio condemnata fuit ab inquisitoribus.

389

inquisitionibus Hispaniae et praedictus Joannes Hieronimus, qui illam prodicavit praeiter reprehensus. Alij
plurimas assertiones praecedentibus similes habet Molina in praedicta Concordia, sed omnes seu reductionem
ad illas, quae in praecedentibus sunt impugnatae.

Observationes ad plenam intelligentiam
status huius causae.

Primo observandum est, quod defensores Molinae conantur multis modis omnes et singulas eius propositiones
supra damnatas, vel saltem eas, plurimas defendere, et probabiles reddere eas defendendo in varijs lo-
cis publicis conclusionibus, eas docendo in suis lectionibus, ac denique varias libras imprimendas in quibus
eas proposuit ab omni censura defendere, quod in magno quiddam cedit antiquae doctrinae Saxonum
Patrum, et in magnum scandalum totius aet. et periculum fidei, et nisi per S. D. N. Clementem Octavum
perpetuum silentium hinc inde varijs et peregrinis doctrinis imponatur maiora in dies subse-
quentur ex illis.

2° observandum quod Molina, et eius defensores magnam iniuriam irrogant discipulis S. Thomae proci-
selum videlicet que Magro Bagnes, et Camel falsum testimonium in re gravissimo illi imponendo dum publicant
praedictos Magistros sentire cum Lutheris, et Calvino, quod sit aux. Dei, ita efficaciter movet, et determinat
voluntatem hois, quod non possit homo illi resistere quod est con. expressam definitionem Cone. Tridentini
sess. 6. Can. 4. de iustificat. ubi definitur lib. hois arb. a Deo motum, et excitatum posse illi resistere
si velit. Hoc falsum testimonium nobis expresse imponit Molina in Concordia q. 23. art. 4. disp. i. m. 1.
6. s. Auctores, ubi sic ait Auctores contrariae sententiae pessi difficultate multorum argumentorum, quod ipsi non
comprehendunt, nec profecto satis dissolvunt inter alia dicunt, eum qui fuerit motus, quae accipit motum (quod
Deum nulli peccatori denegare affirmant). Neq. tamen convenitur eo, quod efficax aux. ei ad confesa-
tur sine quo converti n. pot., et quo ~~possit~~ requiritur illi resistere, ne sed necess. convertit. hanc?
Molina quibus verbis falsum con. Magro Bagnes, et alios Thomistas profert testimonium: Etiam
Magr Bagnes, et Thomistae n. dicunt quod qd. Deus movet efficaciter liberum arb. n. pot. lib.
arb. illi resistere absolute, sed in. asserunt, quod ex supponit. et in sensu componit, sed sunt
haec duo incompatibilia, quod Deus moveat efficaciter lib. arb., et quod lib. arb. illi resistat.
Ita docet expresse Magr Bagnes q. 23. art. 3. dub. ult. concl. ult. s. Tandem ubi adducens
verba Cone. Trident. citata ait quod haec propositio lib. arb. pot. resistere si velit, debet intelligi
satis loquendo ad a. in sensu composito, ita ut possint stare simul haec duo scilicet hoc aux. efficax
resistit in hoie, et ho. resistit dissentiendo. Datis aut. est evidens voluntati n. eius qui resi-
stet. It. voluntati efficaci, et absolute ipsius. Hactenus Bagnes Idem docet art. 7. sequenti in 10

solutione ad 3^{am} quae doctrina Magni Sages est expressa D. Thomae i. 2^a q. 10. ar. 4. ad 3^{am}. Vbi ait
quod si Deus moueat uoluntatem ad aliquid impossibile est huic positioni, quod uoluntas ad illud non
mouetur, ad tñ est impossibile impliciter. Idem docet D. Alselmius lib. de Concordia praedicti libri
arbitrii cap. 2. et D. Aug^{us} in cap. Viti 23. q. 4. et quamuis Molina in Concord. q. 14. art. 13. disp. 97.
irrideat huic distinctionem de necess^o in sensu composito; et sensu diuiso, per q^{os} Doctores antiqui addu-
cunt argumenta in materia de praedicta, et uoluntate Dei, tñ idem ipse Molina utitur ead. distincti-
o. dicitur 30. sequenti s. Hinc patet et q. 23. art. 4. disp. 6. memb. 9. conclus. 2. s. porro, et per illa
soluit arg^{um} quoddam quod format con suam doctrinam, et inquit cum necess^o in sensu composito salua
in arbitrii libertatem. Et mirum est, quod huic distinctione in ore Molinae sit bona, et tñ in ore Aug^{us}
D. Alselmi, D. Thomae, et Discipulor^{um} eius indicetur aduersarijs mala, et in audita.

3° Obseruandum quod omnes Magni et Theologi Praeuidia Hispaniae Ord^{is} Praedicator^{um} sequenti lehae
se ab iniquitate generali Hispaniae unanimi consensum censent libere Concordiae libri arbitrii Iudou-
is Molinae perniciosum esse in Ecc^{lesia}, dignum quod prohibeatur omnino, ut patet, qui totus fere scaten or-
dines ur, et consequenter expungend^{us} esse a p^{ar}te eiusdem Molinae quaestione 14^a et 23^a in
quibus eadem fere repetit, quae docet in Concordia, et non nullis addit multa p^{er}iora, q^{ae} oia depudi-
cari exoptat, et decerni a S. D. N. Clemente Octauo tota illa Hispania Praeuidia ad pedes suae
Beatitudinis humiliter deuoluta.

Ad argumenta quibus Molina, et eius
Defensores conuincuntur, et ad allegationes
Sanctor^{um}, et Doctor^{um}, falso ab illis deducta

4° Obseruandum est ualde, quod arg^{um} potissimum, quo Doctor Molina, et fautores illius conuincuntur
ad negandum aux^{um} efficax, pro ut uenit a Deo, est arg^{um} antiquu, quo haeretici frequat conuincunt
ad diuersos errores potissime defendendos; arg^{um} aut^{em} est huic, si ponatur aux^{um}, quod ut uenit a Deo
sit efficax ad immutandum, et immuet uoluntatem ad producendos suos actus, siue supernates si-
ue nates, ad saluatur libertas eiusdem uoluntatis, ergo ad ponendum tale aux^{um}. Hoc argumen-
tum proposuit in primis con D. Petrum Apletum Simon Magus, qui ut refert D. Clemens lib. 7.
recognitionum cap. 19. sic arguebat con efficaciam uoluntatis diuinae, si quod uult Deus em ab eo
quod ad uult em ad est, q^{od} ea omnia necessitate eueniunt et ad libere, ad quod tandem arg^{um} con-
dit, hanc D. Petrus Apletus per doctrinam, quam nos defendimus con Molinam, ut uidetur est apud
Clem. Cap. cit. et sequentibus. Idem arg^{um} fuit propositum a Pelagianis, qui p^{ro} illud negabant
Dei providentiam, et efficaciam diuinae uoluntatis, et necessitatem auxilij diuini, ut refert D. Hier^{on}.

in ep. ad Theon^m con. Delag^o cap. 7 ubi sic ait, hoc quod dico id est meum arg^m unus dixit quod
 eius i. Delag^o imo iam Mag^o sic disputat, si nihil ago absq^e Dei aux^o, ergo frustra dedit arb^e
 libertatem quam impleri nō potui, nisi ipse semper me adiuvet, Idem arg^m propositum fuit ab
 Haereticis quibusdam qui illo convicti assererent oīa evenire ex necessitate divinae providentiae
 mox quos faciunt, quidam Philosophi, quos refert D. Aug^o lib. 5. de Civit. Dei cap. 8. et 9.
 et Insuperantibus, quos impugnat Leo p^o in ep. ad Epum Aburicensem cap. xii. et Wicleph
 errore 27. damnato in Con. Constantiensi, et tñ hoc arg^m dissolvit expresse D. Petrus ubi supra
 D. Aug^o tract. ab. super Joana. et lib. de grā, et lit. cap. 70. D. Chrysostomus homil. de Adam, et
 Eva, D. Amal^o lib. 2. de vocat. gentium cap. 9. et lib. 10. epistolaz, ep. 89. et D. Helmus lib. de
 Concordia gratiae et liberi arb^e D. Bernardus tract. de grā, et lib. arb^e, qui inijit loquens
 me coram. et denique D. Thom^o illud proponit, et dissolvit multis in locis praecipue 3. con. gent.
 cap. 14. et q. 9. q. 19. ar. 1. ad 1. et 2. et q. 22. ar. 4. et q. 83. ar. 1. ad 2. et 3. et mirū
 est quod arg^m idem, quod sanctos antiquos scientia, et spiritu Dei plenos nō convinceret mo-
 derni Theologi in rebus gravissimis convincentur, et convicti libero tribuant arb^e quod divinae
 misericordiae, et eius motioni efficiari potiss^m tribuendum erat, Hoc adnotavi, ut constet q^d antiquo,
 et molito semper fuerit in Ecc^o Molinae quaevela, et arg^m propter quod in Hispania recepta
 exorta est, quod quidem arg^m Molina docet esse insolubile. D. Petrus Ap^o, et omnes alij sancti
 supra induciti illud solvant, et consequenter decernunt esse solubile. Videant ergo Censores Dei
 et iudicent cuius iudicio standum est, Divi Petri Ap^o, an Molinae.

Hoc arg^m alio arg^m satis communi et facile convincatur. doctor Molina, et sui ad regardum Dei aux^m efficiari
 hic Molina in
 Con. Dis. 6. m. 1.
 1. aut.

Si aux^m Dei efficiari potiss^m ad actus supernates, est necess^m, ut actus illi a nobis eliciant.
 sequitur quod nō imputetur peccatori ad culpam, quod nō consentatur in ant^o motis, probat^r hoc sine
 aux^o Dei efficiari est impossibilis convenio peccator, sed nemini imputatur ad culpam si nō faciat
 id, quod est sibi impossibile, quia nullus peccat in eo, quod vitare nō pot, ergo si Deus nō tri-
 buit tale aux^m nō imputabitur homini ad culpam finalis imperitentia.

Hoc tñ arg^m id est novam rez insolubile ut ad. i. arbitrat^r illud n. proponit, et dissolvit in
 terminis D. Tho. 2. q. 2. art. 1. ad 1. et p^o 2. q. 109. ar. 1. ad 1. et q. 19. de veritate ar. 1.
 ad 2. et ex professo diluit illud expresse 3. con. gent. cap. 19. et multo antea illud proposuit et
 solvit D. Aug^o lib. de correct. et grā cap. 2. ubi loquens de dono perseverantiae idem arg^m adducit
 amentem esse Haereticos, arg^m ad probandum, quod nō sit imputanda ad culpam illis, qui a Deo
 donum perseverantiae nō acceperunt, quod de facto nō perseverant, sic n. in eoz persona ait fact^r
 nec excusabant dicentes sicut modo dicunt, quare corrigimur. quare damnamur. qñ quidem

perseverantiam ad accepimus, qua permaneremus in bono. Haec Reg^s

5. Observandum quod Doctor Molina, vel eius fautores afferunt ad sui defensionem nonaginta Doctorum
Sanctorum antiquos, et Scholasticos, ex quibus feri quingenta loca dicunt adducunt, in quibus dicunt
Sanctos allegatos docere, nullam dari auct^{em} efficac^{em} phisium praedeterminans voluntate ad suos actus de
terminat^{em} ininseca, vel extrinseca, et addunt, aliquos Doctores, et allegatos dicit^{em} id docere et alij
vero per evidentem aut probabilem consequentiam id deduci, ut constet ex allegationibus eor^{um} ad suam
defensionem adhaerentis typis mandatis, et traditis supremo sanctae inquisitionis tribunalis in Regno Hi-
spaniar^{um}, quas transumptum, quamvis non eodem ordine infra constitatur.

Molina
legat infidelit^{em}
auctoritate
Sanctor^{um}

Sed prius sigillatim ad huiusmodi allegationes respondeamus, est valde advertendum, quod aliquando Lu-
dovicus Molina, ut se defendat auctoritate Sanctorum allegat infidelit^{em}, verbum aliquod illis addendo, vel
mutando, aut et truncatum referendo, ut efficacius illi patrocinari videantur, etenim in Concordia libri
arb^{it} q. 14. ar. 13. disp. 10. pag. 337. s. Leo p^{er} ad probandam illam scientiam videlicet, quam ipse dicitur
adducit Leonem Papam 11m. ib. de Pass^{io} D^{omi}ni sub hac forma Non impias furem manu inmisit
in se Dominus, sed admittit non praesciendo, quod faciendum esset, egit, ut fieret; sed ait non praesu-
mendo, quod faciendum esset, neget, ut fieret, id est praesciendo quod erat faciendum a Judo non coegit
per talem praescientiam, ut fieret illud, egit, et coegit diversum omnino sensum facit, etenim Deus
agit ut iustus faciat aliquod opus bonum, et t^{em} non coegit illum, ut tale opus faciat.

Item etiam in eadem Concordia q. 14. ar. 13. disp. 12. pag. 33. s. ex dictis adducit Molina D. Aug^{ustinus}
lib. 12. de Civit. Dei cap. 6. sub hac forma verbor^{um}. Si duo aequales per oia in omnibus conspi-
unt eandem mulierem pulchram evenire pot^{est} a sola libertate arb^{it} utriusq^{ue} ut unus consentiat in
peccatum eam concupiscendo, alter non item, et ex verbis Aug^{ustinus} sub hac forma relatis infert Molina
evenire posse pro sola libertate utriusq^{ue} ut ex duobus eodem modo affectis, aequalibus, a Deo ad fidem
vocatis unus amplectatur fidem, alter vero eandem contemnat, et t^{em} D. Aug^{ustinus} non dicit evenire posse
a sola libertate arb^{it} utriusq^{ue}, sed quod libere unus peccat, alter vero a peccato desistit et libere
et t^{em} Molina addit sententiae Aug^{ustinus} illam particulam, pro sola, ut auctoritate D. Aug^{ustinus} hoc modo in-
ducta suam sententiam confirmet.

Volus in alle-
gat^{em} Chri^{stus}

Aliam allegationem pro se adducit Molina, quae max^{ime} illum condemnat, adducit n. in defensionem
suae sententiae a Chrysostomo Hom. 12. in ep. ad Hebr. in initio expositionis moralis, et est valde ad-
vertendum, quod idem Molina in sua Concordia q. 14. ar. 13. disp. 11. in prin. adducit quod sententia,
quam ibi tenet Chrysostomus est Pelagiana, quod sine culpa Chrysostomi patuit utique se non
habere persequo, et examinata. Ergo consequenter docet Molina quod sua ipsius sententia est Pelagia-
na, patet hoc manifeste, nam Molina allegando pro se D. Chrysostomum Hom. 12. ad Hebr. facit

nigenue se defendere eandem sententiam, quam in predicto homi.^a docet Chrost. Ergo si Molina censet Pelagianam sententiam Chrostoni in illo loco, suam consequenter ut Pelagianam condemnat

Dolos in alia allegatione utitur et Molina ad sui defensionem, in qua uti ut dolo, et cautela adducit n. pro allegat. si-
xi sen. se Sixtum Senensem lib. 6. bibl.^{ae} ann. 1480. etenim Sixtus sen. duplicem ibi constituit sententiam circa praedestinationem, alteram sui Praeceptoris Ambrosij Cathenini, quam idem Sixtus, ut no- uam, et p. i. auribus offensiuam retractat, anserhat n. Catheninus excepta Beata Virgine et Apstis reliquam humani generis multitudinem, quae praedestatur a Deo, non p. x. et immobili. Dece- rit, sed sub conditione quoddam mutabili boni usus liberi arb. i. salutem esse uoluit, alteram uero quam sequitur Sixtus eandem, et catholicam, quae est eadem, quam D. Aug. S. Thomas et nos defendimus, et tñ Molina adducit pro se sententiam, quam Sixtus reprobat, et retractat, et reli- quit illa, quam resolutioe sequitur, quae est eadem uim sententia Thomistar, eodem namq. modo possit confirmare errorem aliam auctoritate Aug. allegando illius sententiam, quam tenuit dum uisus Manicheus, quod quidem esset audacia incollescibilis.

Dolos in alia incollescibili cautela, et dolo utitur Molina dum in sui fauorem adducit Driedonem ubi d-
notat in lib. de Concordia praedestinationis, allegat n. locum, in quo Driedo procedit argumetan- do con ueram concordiam liberi arb. i. cum gra, etenim in cap. ubi suam resolutioe profert sen- tentiam tenet copiose nobisum, et nouam doctrinam Molinae condemnat, ut patet ex locis illius, quae adducentur infra. Inter respondendum ad loca scholasticorum, eodem modo potuisset Molina D. Thomam allegare in arg. quae proponit in principio articuli, dum ait, Videtur quod Deus no sit trinus et unus, et anserere D. Thomam tenere, Deum no esse trinum, et unum i. quod tñ em- ingens iniuria con sanctum Doctorem. Alia ueniunt aduertenda in huiusmodi allegationibus ma- gno considerat. digno, quae tñ in responsione ad loca Doctor, notabuntur, quae fere oia falso adducent. a Molina, ad n. docent id, quod Molina dicit eos docere, nec uerbum aliquod s. ti dicent, quod probabiliter saltem, uel apparetur possit in eius fauorem afferri, quia potius in eisdem locis ab aduersarijs pro se adducti, uel saltem in quamplurimis illor, notia expre- teneat sententiam, uel saltem ex illis per euidenciam, aut probabilissimam consequenciam deducitur id, quod asserimus con Molinam, dan ule aua. m. Dei eff. rax nouens nostram uoluntatem maxime ad actus supernaturales, et praesentim in illis, quibus ad uisificationem disponimur, et iam iam obseruari sumus.

Allegaciones Sanctorum, et Doctorum, quos afferunt
 Molina, et sui ad probandum, non dari auxilium
 efficax praedeterminans voluntatem
 et responsio ad singula loca

Molina

A. Non dari auxilium
 intrinsecum, uel extrinsecum
 physice praedeterminans
 omnino voluntatem
 clare colligitur ex D. Thom.
 1.º dist. 47. q. 1.º art. 1.º
 et de veritate q. 5. ars. 1.º
 1.º ad 1.º et q. 6. ar. 1.º et
 2.º et 3.º et 4.º et quodlib.
 21.º art. 3.º et 1.º 2.º q.
 1.º ar. 4.º et 3.º ad 3.º et
 q. 2.º art. 4.º et p. p. q.
 14.º art. 3.º q. 1.º art. 1.º
 q. 22. ar. 4.º in corpore
 et ad 1.º, et de potentia
 q. 3.º art. 1.º ad 13. et 22. q.
 17.º art. 1.º et p. 2.º q.
 10.º art. 1.º ad 3.º opus de
 Predestinat.º cap. 4.º et 6.º 3.º
 in gen. q. 1.º p. 1.º q. 23.º
 art. 1.º ad 1.º 3.º p. 1.º q. 1.º
 art. 3.º ad 4.º quodlib.
 5.º art. 1.º ad finem p.º
 dist. 41. q. 1.º art. 1.º et
 dist. 47. q. 1.º art. 1.º ad
 1.º

Molina

B. Dicit Aug.º lib. 17. q. 1.º
 60. lib. de praedest. Sanct.
 cap. 17. de bono perseverantiae
 cap. 14.º 1.º retract.
 cap. 23. ser. 233. de temp.
 ad medium 1.º ad 2.º ad

Ad hoc responsio

A. Mirum est quod Molina adducat pro sua sententia D. Thomam,
 cum ipse in Concordia liberi arbitrii q. 14. art. 13. dist. 26. ubi D.
 Thom. 1.º p. q. 105. art. 5. pro contraria sententia. Proterea Molina in propo-
 sitione 3.º et 4.º supra impugnata absolute negat auxilium efficax proce-
 dente a Deo, non est cur modo illud liceat ad auxilium efficax phy-
 sice praedeterminans voluntatem, et dicit sic sermo de auxilio physice
 praedeterminante voluntatem, D. Tho. in his locis non docet, quod non
 dicit tale auxilium, sed in multis affirmat absolute Deum suo auxilio ef-
 ficaxi nostram mouere voluntatem salua eiusdem voluntatis libertate.
 Et hoc docet in q. 6. de veritate art. 3.º in solut. ad 3.º et p. 2.º
 q. 9.º art. 1.º ad 3.º et q. 10. art. 4.º in corpore et p. p. q. 14.º art. 1.º
 et expresse q. 105. art. 5. q. 3.º de potentia art. 7.º in corpore et 3.º con-
 sent. cap. 94. cap. 140. et 151. Verba D. Thom. quae nobis fauent
 adduximus in censura quartae propositionis. Sed quoniam D. Thom.
 in aliquibus locis ex aduersis docet hominem esse liberi arbitrii
 et libere operari, inferunt aduersarij per abominabilem conse-
 quentiam D. Thom. tenere non moueri efficaciter voluntatem ho-
 minis a Deo cum tamen D. Thom. p. p. q. 14.º art. 1.º et alijs mul-
 tis locis concordet libertatem hominis cum humo auxiliio effi-
 caxi.

Ad hoc responsio

B. Contrarium tenet expresse D. Aug.º locis citatis in censura 4.º
 propositionis, et lib. de praedest. 113. cap. 10. et cap. 12.º allegat ab
 aduersarijs in lib. 17. q. 1.º et lib. de bono perseverantiae nihil
 dicit Aug.º quod Molinae possit fauere, et similiter ser. 233.

de temp.

Simplificum q. 2. 1.º Civit.
cap. q. et lib. 7.º cap. 98.
lib. 12. cap. 6. de puellet.
et grat. cap. 15. refertur
c. Nabuedonosor 23. q.
7. vide et c. Vasis 23.
q. 4. et glo. ibi.

Molina

C. Venet D. Hieron. con Pelag.
paulo post med. et ep. ad
Thimoth. de filio prodico
et in id. Rom. q. ad solum
aut illa verum et id. mi-
serabor, cuius miserabor,
et cap. 17. in id. quod passi-
vit verum et c. lib. 1.º q. 10.º
Salad. i. Malach. i.º Hier.
26. cap. si enim de poenit.
De. 2. et glo. ibi.

Molina

D. Venet Amb. de vocat.
Sent. cap. q. et in id. ad
Rom. 8. Iis qui snt propo-
situm vocati sunt sanc-
ti.

C. Molina
Venet D. Christ. Hom.
12. in ep. ad Hebr. in 1.º
cap. 1.º moralis et Rom. 43.
ad pop. et Rom. 11. in Jo.
Hom. ib. in id. Rom. q. Jacob
dilexi Rom. 1.º et 2.º in ep. ad
ephes. Rom. 9. in Joan.

de temp. et similiter q. 2.º Simplific. solum n. ait quod homo
est liberi arbitrij. locus aut adductus ex lib. 5. de Civit. Dei cap.
q. totus est contra Molinam. liber. 12. cap. 6. dolose allegatur
a Molina in Concordia q. 14.º art. 13.º disp. 12.º, licet Aug. no
requit pro sola libertate ex duobus hominibus eodem modo affectis
unus concupiscit pulchra mulierem, alter vero se continet, Sed q. libere
fit utrumq. Cap. Vasis totum est contra Molinam.

C. D. Hieronymus nihil in omnibus his locis de proedeterminat.
physica vel morali quod Molinæ fauere, quin potius in lib.
3. ubi ad versus Pelagianos col. 4. et 7.º nobis ut consentire
etenim in col. 4. sic ait, Ego ne liberum tollo arb.º qui in tota
disput. mea nihil aliud egi, nisi ut omnipotentiam Dei in
lib.º arb.º conservarem, et in epist. ad Gal. cap. 2. et nobis fauet,
sic n. ait, qui me ex praesentia ab utero segregavit, quod ad-
huc, fieri, quod sciebat esse futurum, in alijs locis solum dacet
hominem esse liberi arb.º. Ut quid ergo pro defensione Molinæ
D. Hieron. allegatur.

D. Modice potius incivis fauet Amb. lib. 10. ep. 1.º q. 4. ubi ait, An
forte verendum est ne liberum tollere videamur arb.º cum oia per
quae propitriatur Deus ad ipsam, dicimus esse referenda? quod nequa-
quam esse consequens veritati ostenditur operante enim spu. Dei
vincatur arb.º no aufertur et lib. 2. de vocat. Sent. cap. q. sic ait.
Deus in cordibus trahendor, hoc egit, ut viderent, hoc efficit, ut vel-
lent, no n. met. unde traherentur, si sequeres fide, et voluntate no
essent. et paulo inferius sic ait, quod Deus voluit illos velle volue-
rant, qui ipsam velle sic donat ut illa mutabilitate quae pot. tollere ad
aufert.

Ad hoc respondo.

C. Ipse Molina fateatur Christ. in illa Rom. 12. coram sequatur er-
rorum Pelagij ut diximus i quomo illum allegat modo p. se. in Rom.
43. ed. docet Christ. quae in Rom. 12. in Rom. ib. ad Rom. nihil di-
cit ad ppositum Molinæ, nisi quod Deus quiescit ab homine voluntatis
nobilitatem in Rom. 1.º super epist. ad Eph. apud nos fauet aio n.
col. 2. si divina cone carita dissipata sunt et profinico, idq.

per multam erga nos providentiam in Rom. 2. ad eph. solum inquit quod deus nos vocans nullatenus libertatem admittit arbitrij in Rom. 4b. Idem docet quod iste homo est liberi arbitrij, et nihil dicit de predestinatione phisica, quia potius in Rom. de Adam, et lucis aperte nobis fauet max^e circa finem.

Molina

J. Tenet D. Anselmus lib. de concordia pa-
dentis et liberi arbitrii
cap. 2. lib. 2. cur dicitur
homo cap. 17. et 18.
et in elucidario pau-
lo post initium.

J. Galus allegatur pro Molina d. Anselmus, nam in lib. de voluntate dei
et in lib. de concordia praedictae, et praed. nec ad grae dei cum libe-
ro arb. tenet dari grām efficaciam praeviam operibus nostrae volun-
tatis, et in totis lib. inducitur ab adversariis multo docet expresse con-
tra Molinam, et in cap. 3. eiusdem lib. explicans illud, ad ut volentis? si-
cut ait. Quoniam ergo in sacra scriptura quaedam invenimus quae so-
li grae favere videntur, et quaedam quae solum lib. arb. suae grae, fa-
vunt quaedam supbi, qui totam virtutē, et efficaciam in sola libertate
arbitrij consistere arbitrati sūt. Videantur quae docet in col. 4. ait
enim cum legitur, Reg. volentes, reg. currentes, sed miserentis est dei,
ad negatur in volente, reg. in currente aliquid prodere lib. arb., sed
significatur ad esse imputandum libero arb., quod vult, et quod caput currit.
Sed grae. In fauorem autem Molinae nihil dicit Anselmus laus inducitur
solum n. ait, quod homo est liberi arbitrij

Q. Molina

Tenet Origenes lib. 7.
in cap. 11. sup. ep. ad
Rom. et 2. Penarch.
c. 9. et 12. et lib. 9.
c. 1. et cap. 3. et lib. 7.
in cap. 9. ad Rom. in
illud An. nō hōt posse
Ansem figurat et Rom.
3. super Genesim in
principio.

Q. Ad haec responsio

In notam potius sententiam inclinatur Origenes nam Rom. 9. in illa verba
psal. 36. Inus supponit manum suam, utrum referat in aux. divinum
a quo homo hōt, ne cadat, et qd postq. cecidit resurgat. In lib. aut. 7.
super ep. ad Rom. ad praedictum Origenes definiendo, sed arguendo arg.
potissime Molinae in persona illorū, qui ponda infallibili dei predestinat.
dicebant tolli arbitrij libertatem. Molina aut. utitur argumentationib.
Doctoz pro definitionib. In 2. lib. Penarch. cap. 9. et 12. in daret ho-
minem praedictum esse a deo lib. arb. Sed quid ex hoc in fauore Mo-
linae pot. inferri In lib. 3. cap. 1. et lib. 7. sup. cap. 9. ad Rom. inquit
ut boni n., aut mali simus nostrae voluntatis est, sed tñ intelligitur
quod simus boni nostrae voluntatis est ad ex solis viribus naturae, ut
ponebat Pelagius, reg. pro sola libertate nostra spontibus auxilij dei dno
aequalib., ut ponit Molina in 2. prop. Sed nosse volunt. praeviente, et motu
a deo ipse aux., ut ponit antiqua doctrina d. Augusti, et d. Thom. in Rom. 9. in
Gen. post est Origenes con. Molinam quam pro illo.

H. Molina

Venet Damasc^{us} in
Dial. con Marich.
fol. 450. pag. 2. et
lib. i. fidei orthodo
x^{ae}. cap. iii. et lib. 2.
cap. 29. et 30. et Cypri
taneus sag. hanc lo
ca Damasc. de fide

Ad haec responso

H. D. Damasc^{us} in Dial. de Salam et Josephat uis illustribus ait, quod qui plus
uirtutis habebat, totum Dei gra^m describeret. Cuius contrarium docet Molina. lo
cus aut^{em} adductus ex 1° lib. fidei orthodoxe cap. iii. ubi ait praesciuit Deus
ea quae in nobis sunt, noⁿ praedeterminat aut^{em} haec, explicatur a D. Thoma uata
doctrinam antiquam q. 5. de ueritate art. 5. ad 1^{am} et 2^{am} p. q. 28. et 1° ad 1^{am} gl^{os}
Cyprouei, solum docet, quod Deus noⁿ praedeterminat peccata, ut patet sup^{er} librum
1° cap. iii.

329 393

J. Molina

Venet Greg^{orius} Nic
nus lib. de lib. arb.
q. 7. de philosophia
c. i. et 2. et lib. de
quid^{am} qui est d^{eu}s
de philosophia. et
lib. de beatitudinib^{us}
explians illud Bea
ti misericordes.

Ad haec responso

J. Falso allegatur pro Molina Greg^{orius} Nicenus, nam in omⁿibus locis inductis so
lum mirando docere hominem esse liberi arb^{itrii}, et esse in eius potate facere bo
num, quod facit, sed t^{em} intelligit^{ur} deo praeueniante, et adiuuante speciali aux^{ilio}
mo^{do} in actibus sup^{er} naturalibus, quibus disponitur ad gra^m. In lib. 1° de phi
losophia, potius est con^{tra} Molinam, docet n. oia singularia, quancumq^{ue} mira
rimo Diuina regi^{is} prouidentia.

Ad haec responso

I. Molina

Venet D. Cyrillus
Alexandrinus lib.
4° in Joann^{em} c. 7°
et 8° con^{tra} Julianu^m
B. tandem, et se
quentibus.

I. Falso et allegatur D. Cyrillus pro Molina. nam in c. 7° solum ait, quod
homo habet lib^{erum} arb^{itrium}, et quod credit non ui, sed per uoluntate In c. 8° nec uerbi
habet ad propositum Molinae. In alijs locis solum docet, quod homo bonu^m uel ma
lum eligit sponte, et noⁿ coacte, et quod si Diuina uirtute, et efficacia mutaret
Deus singulor^{um} mentem, et non sponte non esset fructus mentis, nec res digna
laude, ut patet con^{tra} Julianum B. tandem.

Ad haec responso

M. Molina.
Venet D. Dionys.
Areopagita c. 9°
causas hierarchie
et c. 4° de diuinis
nominib^{us} in fine

M. Falso aliquo fundamento allegatur D. Dionysius. nam in utroq^{ue} loco solum docet
quod praescientia, et prouidentia Dei noⁿ cogit nos ad bonum, uel ad malu^m, immo in c.
2° de diuinis nominibus lectione ii. apud D. Thomam nobis fauet, ait n. quod Deus
est causa amoris in nobis, sicut emittor, et sicut progenitor.

Ad haec responso

N. Molina

Venet Innocentius lib.
4. c. 71. 75. et 76.
et lib. 5. c. 29.

N. Falso allegatur pro Molina Innocentius, nam lib. 2. con^{tra} Valencianu^m et Similan^{em}
c. 45. expresse tenet oia esse praescinita a Deo et praedeterminata, et disposita quod
dammodo minima, et in locis inductis a Molina solum docet deum condidisse homi
nem liberi arbitrij.

Ad haec responso

O. Molina
Venet Fulgentius
1° ad Monimu^m

O. Contra Molinam tenet expresse D. Fulgentius loco citato. docet n. quod De
us dat efficaciter praescientiam, et explians illud, dabo uobis cor nouum,]

niquit agnosimus dei esse, ut bonum facere uelimus, et bonum facere ualeamus, et mul-
 to alia ibi dicitur con Molinam, et similiter lib. De Incarnat. et gra Xpi cap. 17.
 ubi habet haec uerba, Deus ergo qui homini praerogantiam dat, ipse mutat huius uolun-
 tatem; proinde si quis dicit meum esse uelle credere gra autem dei est adiungere, mutat
 dictorum ordinem, nec quod posteriori priori loco, nec quod prius est in loco posteriori con-
 stituit, male n. gra dei huius uoluntati postponit, cum ista bona esse non possit si
 illa defuerit. Non n. dicit meum esse uelle credere, dei autem gra adiungere, sed dicit
 gra dei esse adiungere, Haec Fulgentius, sed quia postulat ad^u respondere, gra
 dei hominem adiungere, ut credat, et bene utatur aux. sufficienti, non tñ aux. praesio,
 sed simultaneo; ita n. interpretatur concursum dei ipse Molina, ut hanc orationem
 euauet, subdit Fulgentius tunc uerum accipit ait eius esse hoc uelle, cum Deus gra
 praesio conferat adiungere.

Q. Molina
 Tenet P. Petrus
 apud Clementem
 lib. 3. cognitiu
 fol. 19. et lib. 4.
 fol. 27. et ipse
 Clemens ep. 7.
 de officio sacerdot.
 et clericorum pag.
 7.^a

Ad haec responsio

Q. Oppositum tenet ibi P. Petrus fol. 19. facit a. ubi respondens ad quoddam
 arg. Simonis Magi simili arg. quo Molina conuincitur, sic nam in officina
 diuinae uoluntatis non datur libertas arb. i. inquit P. Petrus, quod quidam necess.
 quiddam uoluntate à deo mouentur, et illa deo; haec autem si mala sint defen-
 sibili tribuantur arb. In lib. aut 4. nihil facit aduersarij, solum n. docet
 quod homo liberum gerat, et quod non cogitur uoluntas eius à deo, et hoc docet
 tantum P. Clemens.

Q. Molina
 Tenet Theodoretus
 in epitome diuinorum
 decretorum lib. 5. cap.
 de quid. et in ed
 Rom. 8. quos pre-
 sciuit, et Rom. 9.
 Deus uolens osten-
 dere iram.

Ad haec responsio

Q. Falso allegatur Theodoretus pro Molina, nam ad Ephes. 1. tenet nobiscum, ex-
 plicans n. illud Pauli Elegit nos in ipso q. ait ab initio ante constit. mundi
 ea quae ad nos pertinent praesciuit, et praedefiniuit, et infra addit, et no-
 stram preuentionem praesciuit In epitome aut diuinorum decretorum c. de quid.
 solum ait, quod in nobis est potestas uirtutis acquisitionis, sed non excludit Theo-
 doretus aux. mouens nos, et praeterminans ad talem acquisitionem ut patet ex
 loco illius inducto ad Ephes. 1. locus ad Rom. 8. falso allegatur, quia ni-
 hil dicit ibi de proposito Molinae, et similito sup. cap. 9. quia tantum do-
 cet ibi huius esse liberi arbitrij.

Q. Molina.

Ad haec responsio

Vertullianus te-
 net lib. 2. con
 Marcionem c. 6.

Q. Solum dicit Vertullianus, quod homo liberum habet arb. ad uitandum
 malum, et operandum bonum.

Molina

Tenet D. Hilarius in psalmi 2. col. 8. psalmo 10. in fine.

In multis contradicit Molinae D. Hilarius in epist. quam scripsit ad Augustinum de religio Pelagiarum haeresis, quae habetur inter opera Augustini ante librum de praedestinat. sanctorum super psalmum 2. solum ait unicuique nostrum libertatem vitae, scilicet promittit, non necessitatem alterutrum afficiens, super psalmum 10. nec verbi dicit ad propositum Molinae.

Ad hoc responsio

Molina

S. Tenet D. Cyprianus lib. 4. epist. 7. ad Anastasium. Anastasius Nicenus q. 59. in 2. et habetur tom. 6. Bibliothecae, et Eobolus epist. ad Constantium.

S. Absq. ullo fundamento isti auctores pro Molina, quia nihil dicunt, nisi quod homo est liberi arbitrii, immo D. Cyprianus in nostram inclinat sententiam, in epist. illa, explicans illud Eccl. 36. et dabo vobis cor novum et semiter in sermone de Ieiunio et tentationibus, ubi ait Deo totum debemus quod vivimus, quod movemur quod sumus.

Ad hoc responsio

Molina

Tenet Anobias sup. ps. 10. et ps. 100. circa med. in id. voluit benedictionem et c. longabitur, et p. 107.

D. Super ps. 10. nihil dicit quod in favorem Molinae possit offerri, sed solum ait sup. ps. 100. quod nolle benedictione procedit a libero hominis arbitrio super ps. 117. potius est contra Molinam, ait n. omnem fortitudinem, omnem bonum actum auxilij divinis esse ad exhibendum invocata illud, Peccata Domini fecit virtutem.

Ad hoc responsio

Molina

V. Tenet Bedo tom. 10. lib. 1. unan. q. 13. Hilarius. Prosper Theophilus Beuminus Sabolitus, et alij apud Societatem lib. 6. Biblioth. amat. 250. 251. 252.

V. Bedo potius fauet nobis, ait n. quod nostrum est velle, sed tamen intelligit esse nostrum velle cum auxilio divino, ut ipse statim se explicat, cum ait si faciamus concurrens ista duo, quod vult dicit nostrum est velle, et quod Augustinus ait Deus operatur in nobis velle, et perficere. Alij auctores nihil dicunt in favorem Molinae, ut videre est apud Societatem ubi supra.

Ad hoc responsio

Molina

X. Tenet Jansenius in illud ecc. 15. aliquis enim in manu consilij sui.

X. Capessit tenet Jansenius nobiscum contra Molinam in concordia Evangeliorum parte 2. c. 19. ubi explicans illud Jo. 6. Nemo potest venire ad me, nisi Pater meus Docet quod non in moraliter attendendo, docendo, quod oes desiderant aut iudicando, et persuadendo sicut homo, sed et efficaciter excitando mentem hominum ad credendum in Christum, et amandum eum, et paulo inferius subiungit rursus hic sunt duo observanda, illa verba venit, et traxerunt, illud n. verbum, unit aperte ascendit libertatem. hoc aut. verbum, traxerunt, signat divinam gratiam quiescentem bonam voluntatem, et gratiae Dei efficaciam, quae ex nolentibus facit volentes, nec in loco inducit fauet Molina, quia solum ait in n. 16. deus hominem non ad unum aliquid suorum more determinavit, nec ad sectam aliquid sua via potate adiecit, nisi potatem ei fieri eligendi, et faciendi quod velle, sed infra docet quod velle bonum non habet a sola coacta libertate, sed a gratia Dei.

Ad hoc responso

Y Molina
Venet Abulensis
sup Josue 9. 21.
14. 15. 16. 60. 79
et Math. 10. 9.
36. et 63. et Math.
19. 9. 17. 4. et 10.
7. in Math. fol.
20.

Y In omnibus his locis, vel nihil dicit Abulensis ad propositum Molinae
vel in intendit docere quod homo sit liberi arb. imo in q. 174. nobis fuit
docet n. expresse, quod efficacia operis meritorij excedit naturalem visum
tem, et in ead. q. ne ament efficaciam esse Deo tribuenda, sic n. ait liberum
arb. n. dat efficaciam operis, hoc n. pertinet ad efficaciam agentis, quod
n. dat liberum arb., et in solut. ad 3. m. eiusdem q. dicit, quicumq.
vult aliquid bonum, n. pot. illud velle nisi Deus per interiorum actionem
moueat voluntatem illius, quod omnia pugnat ad doctrina Molinae
in 3. et 4. Proposit.

Ad hoc responso

I Molina
Venet Leopoldi Agui-
tanus, cuius facta
e mentio in Gueda-
lib, et Gratianus in
s. necessitate et
Max. in responso
q. ad Gallat.

I Prosper in Epistola ad Rufinum de gra, et lib. arb. expresse docet vo-
luntas hois mouetur a Deo, et quod bonus usus liberi arbitrij est quiale
donum dei, explicans n. illud ad Phlipp. 2. Deus est qui operatur in no-
bis et velle, et proficere pro bona voluntate, inquit, pro qua bona voluntate
nisi, quam in ipsis operatur est Deus, ut quod donauerit velle, donarit
et facere. Idem docet in epist. ad Rom. alij autem auctores nihil dicunt
in fauorem Molinae.

Ad hoc responso

A Molina
Venet Sixtus 1. 1.
lib. 6. Biblioth. an-
not. 240.

A Dolose allegatur Sixtus pro Molina, nam ut i. diximus, citatur sententia q.
Sixtus retractat ut nouam, et p. i. auribus offensiuam. Unde in lib. 3.
Biblioth. annotat. 101. docet in omni bona operatione supernaturali
nos praeseruire gra dei, et adducit illud dictum Chrysostomi, Nos quic-
quid boni habemus ex praeseruentis, uocantis, et semper insipientis
grae benignitate accipimus.

Ad hoc responso

C. 2. Molina
Venet Capriolus in
po d. 45. q. 2. ad
5. contraria parte
sane uoluntatis D. Bo-
naueri. po d. 40. a. po
q. 1. et d. 41. a. po
q. 2. d. 46. a. po q. 1.
et d. 47. par. po a.
po q. 1.

C. Oppositum tenet Capr. in 2. d. 20. q. 1. a. 3. ad 12. ubi docet Deum
promouere uoluntatem, et praedeterminare eam ad bona, et in po d. 45.
q. 2. in solut. ad arg. con. bon. uol. docet q. causa 2. siue natus sit, siue libera
n. pot. agere, nisi Deus efficiat et praeficiat. D. et Bonaueri. notandum tenet
in po d. 40. a. po 2. par. art. 1. in aut alijs locis dicit in fauorem Molinae

Ad hoc responso

F. B. Molina
Venet Magi Soto lib. 1. po
de gra, et gra c. 16. et Vega
lib. 1. in Cone. Ind. 1.
c. 11. et 9.

B. Mirum est quod Molina adducat molo p. suos nra Magi Soto, et Vega in ipse Mol. c. 67. et q.
na in Cone. q. 14. art. 13. disput. 77. citet illos pro sententia contraria et annotat
illos tenere esse necess. aux. efficaciae promouens, et praedeterminans uoluntatem ad suos
actus, et ita tenent expresse isti auctores in locis mouetis.

Molina

Ad hoc responso

D. Venet Alex. Alexi
p. p. q. 23. mem. 2^a
4° in ultimis verbis
q. 26. a. 2° mem. 6° et
2° ar. 2° et q. 20.
mem. 2° a. 2°

D. Absq. ulla fundamentis allegat. Alexius pro Molina, quia solum dicit necessitatem Dei, et providentiam ad imponere necessitatem rebus, nec tollere libertate arbitrii

De hoc. s. fol. 21.

Molina

Ad Driedonens Respo.

Venet Driedo p. de captivitate cir. su. et tract. de Operationib. de piam, et lib. de concor. da Glestimanat. et liberi arbitrii fol. 29. pag. 2.

E. Dolose allegat. Driedo fol. 29. nam ab illo folio usq. ad folium 34. procedit argumentando con. usam concordiam Glest. et liberi arbitrii vel Molina utitur argument. authoris pro definitione, etenim in locis ubi resolutione suam tenet in eam docet expresse quod Deus movet, et determinat liberu. arb. ad actiones liberas, docet id. tract. b. de captivitate, et redemptione generis humani cap. 2° fol. 151. et fol. 152. et fol. 153. pag. 2. item et lib. de concordia liberi arbitrii c. 4° fol. 14. pag. 2° et lib. de concor. liberi arbitrii, et Glest. fol. 16. pag. 2. inquit, quod efficax motio dei ad tollit, sed confirmat hois voluntatem in alijs aut locis a Molina inductis solum inquit quod voluntas est libera, et quod libere se determinat ad bonum et ad malum, cum quo tñ iam dixerat ipse Driedo hanc quod Glest. determinatur a motione Dei efficaci servata eisdem voluntatis libertate

Molina

Ad hoc responso

Venet Corduba lib. 1° quest. 2° q. 11. dub. 1° et 2° solut. 1^a

J. Falso allegatur Corduba pro Molina, nam in eisdem locis ab illo inducis tenet expresse hanc aux. efficax, quo Deus moveat voluntatem hois ad actus liberos et cum tali efficacia salvari libertatem recti arbitrii, et solvit in terminis arg. quo Molina convincitur ut patet dub. 2° utat.

Molina

Ad hoc responso

Venet Sab. in p. d. 30. q. unica ar. 2° conel. 2^a dist. 21. q. unica conel. 2^a et 3^a in 2° dist. 37. q. unica a. p. littera J.

E. In omnibus his locis nihil fauet Sab. Molinae, quia tantum docet, quod voluntas humana libere se determinat ad bonum, vel ad malum dist. autem 41. nihil dicit ad propositum Molinae, unde absq. fundamentis pro illo allegatur.

Ad hoc responso.

Molina

H. Expresse nobis fauet Greg. Anirnensis in 2° d. 26. 27. et 28. q. p. a. 3° max. in responso ad 12^m ubi docet quod Deus ad solum vivat liberam hois arb. causando immediate ipsum actum, sed et movendo potentiam ad illum, et in p. dicit, quod voluntas operatur applicata, et mota a Deo, in qua motione inquit Greg. voluntas ad necessitat. et adducit in huius confirmat. D. Greg. lib. de p. et libero arb. dicens certum est nos velle, cum volumus, sed ille facit ut velimus bonis, certum e nos facere, cum facimus, sed ille facit, ut faciamus probedo vires efficacissimas voluntati

H. Venet Greg. Anirnensis in 2° d. 34. a. 3° ad 2^m et in p. d. 30. q. 2° a. 2° arg. 1° con. secun. et q. p. a. 3°

Hec in locis inductis fauet Molinae, nam in p. d. sententia, utat tñ docet quod voluntas dicit nullad in re obtingenti vel actione voluntaria necessari. causat In 2° d. 37. nihil dicit de Glest. 2ª phisica in fauorem Molinae.

J. Molina
Tenet Thom. Staple-
tonius in 2.º de in-
scriptis cap. 1.º

Ad hoc responso
J. Gallo allegatur Stapletonius, nam in tomo de iustificac.º lib. 4.º de
grá et lib.º arb.º cap. 1.º et tribus sequentibus docet esse constituendá
aux.ºm dei efficacia in se et ut est á Deo, quod probat multis testimonijs
sanctae scripturae, et S. Aug.º, et S. Thomae eius efficacia inquit pendere
p.º et p.º ab ipso Deo, quam accipiatur in lib.º arb.º quod tñ negat
Molina, ut constat ex 3.º Raagoni.º illius supra á nobis demonstrata, et cap.
ii. citato dissolvit arg.º quibus Molina conuincitur. imo in c.º 2.º á
Molina citato nobiscum tenet, ait n. efficacissimá grá operationem
ca. infra sup.º scire in libertate arbitrij.

K. Molina
Tenet Dionisius Co-
neniensis 2.º d. 25.
a. 2.º 3.º Aluar.º Be-
lagius in de planctum
Ecl. c. 1.º Guillelmus
de Rubbione i.º d. 47.
q. 1.

Ad hoc responso.
K. Dionisius absq. fundamentis allegatur pro Molina, quia tñ docet auct.
meritorias, et demeritorias liberos esse, et quod voluntas in suis actibus nō cogit.
Aluarus Belagius c. 1.º citat.º s. vnde notand. l.º f. loquitur in eadem sententia
nostram de grá remouente, ostendit nullam repugnantiam habere in libertate
arbitrij, Guillelmus aut.º de Rubbione et est pro nobis nō solum i.º d. 30. q. 1.
ubi docet ab aeterno Deo oia determinari, et dispensari, et quod tanquá
p.º eá determinat eam 2.ºm in liberam ad p.ºcedendú actú, p.ºp.ºnd.º, sed
et in l.º c.º 2.º Molina, facit.º n. aux.ºm Dei efficacia, dum ait quod Deus
aliqua uult efficacia, et aliqua remitti, et nihil ibi aliud dicit qd
Molinæ faueat, solum n. inquit, qd hō libere peccat, et libere p.ºducit actú
meritorum.

L. Molina
Tenet Albert.º Mag.º
in i.º d. 46. a. 1.º ord.
39. a. 4.º et d. 40. a.
17. et d. 41. a. 3.º Ja-
uillus opus. de Peccat.º

I. Ad hoc responso.
Absq. fundamentis allegatur Albertus Magnus. Nam in i.º d. 46. a. 1.º solum
inquit, quod uoluntas Dei nō habet necessitate coactionis, sed immobilitatis
ex ord.º causae ad causatú, et hoc inquit ad tollit libertatē, sed magis eá
confirmat Ita dicit Albertus in solut.º tñ in contrarium in quo nobis potius
fauet, quam Molinæ In d. aut.º 19. a. 4.º nec uerbum reperitur ad propositum
Molinæ, nec similiter in d. 40. a. 17. et d. 41. a. 3.º Nec debueret Molina
opusculum illud Jaulli pro se adducere, cum uideret illud opusculum ab
inquirentibus esse prohibicum. Non n. docet ueros Theologos, et Vnicuersitatis
Magistros patrocinium á libris percutim.º Inquirentis Tribunal Dam-
natis implorare, ne commitem Damnationis censurá incurran.

Allegat. á Molina
opus. Jaulli pro-
hibicum.

M. Molina
Tenet Isaac.º Cartha-
gena l.º de Peccat.º
d. 4.º p.º 67. prop.º 1.º et
2.º et de iusticia.º d. 2.
pag. 337.

Ad hoc responso.
M. Absq. ullo fundamentis allegatur Cartagena et Molina, uenim in l.º
de Peccat.º, et q.ºbat.º hominum, et Angeloz aperte docet esse aux.ºm

de iusticia

divinae gratiae esse premium, et influens non solum in effectum, sed et in liberum
 arb.^m, et idem repetit discurtu 8.º pag. 207. et discurtu 4. fol. 19. docet, quod pro-
 ductionis infallibilis sortitur suum effectum, et assignat causam, quia sic producti-
 ratio dependet a voluntate Dei absoluta, quae semper impletur, iuxta illud, Omnia
 quaecumque voluit et respondit ibi in terminis arg.^o, quo Molina convincitur ad ne-
 gandum efficaciam auxilij divini, sicut est a Deo determinantis nostram voluntatem
 ad suos actus, et inquit, quod nisi voluntas se libera determinat efficiens, ita
 Deus eam determinat efficienter. Unde subdit, voluntatem moveri a se, non excludit
 hoc, quod est moveri a Deo tanquam a prima causa efficienti, et assignat causam huius
 in D. Thoma, et Caretano, quia Deus attemperat suum concursum cum suis actibus, et ad
 sit agens perfectissimum, attingit efficaciter omnem effectum voluntatis, non tantum
 quantum ad substantiam actus, sed et quantum ad omnem modum libertatis, et con-
 tingentiae, quam habet, In alijs autem locis inductis nihil dicit avertit, et
 resolutione in favorem Molinae de Determinante Phisica in actibus supra natu-
 ralibus, de quibus est nostra positio controversia.

Ad Haec Responsio

Molina
 H. Venet Decanus Louan.
 a. 7. con. Caluina pag.
 201. 702. conl. 7.
 pag. 304. conl. 10. et
 Martibus in i. q. 45. ar.
 et Dofenis a. 36. con. lu-
 thero, et Ludouicus Vi-
 nes s. de Cuit Dei c. 9.

Q. Falso allegatur Decanus Molina, Nam. a. 7. de libero arb.^o pag. 305. linea 29.
 docet voluntatem nostram se ipsam determinare, sed tamen sub determinante Dei, id quae
 (inquit) saluatur nostrae voluntatis libertas. In cuius confirmat.^m adducit illud
 sapientiae 8.º attingit a fine usque ad finem et pag. 308. cir. fine dicit, quod in
 ijs, quae pertinent ad pietatem, non voluntatis ad haec opera determinatio po-
 sine peculiari ex Dei proprio dispositione et pag. 201. inquit, quod ad Dei pro-
 uidentiam pertinet mouere omnia in editionem eorum et subdit, quod si Deus vo-
 luntatem ad aliquid moueat impossibile est huic positioni, quod voluntas non
 moueatur, quamuis absolute possibile non moueri. Martibus nihil dicit ad propositum Molinae
 Dofenis aut contra Molinam est expresse, Nam in eod. a. 26. habetur cum D. Aug.^o Deu mou-
 re voluntatem, et eam inclinare, et uertere, quo uoluntis absque iudicio propriae voluntatis
 Ludouicus Vines tantum docet hominem esse liberum arb.^o, unde abq. fundamentis pro Molina
 allegatur.

Ad Haec Responsio

Molina
 Venet Bellarminius
 tom. 3. Estrouaria 3.
 l. 4. de gra et lib.^o
 arb.^o c. 14. et li. i. c. 11
 12. et 13. et lib. 6. c. 15.
 et Dier. Deser. i. p. 9.
 27. a. 7.

Q. Falso allegat pro se Molina Bellarm. in l. de gra et lib.^o arb.^o c. 12. Ibi n. inquit
 expresse, quod intra illos, qui avertunt, quod uocatio et collectio auxiliorum Dei gen-
 det a libera hominis voluntate, ita ut de se sit efficax ad mouendum infallibiliter
 lib.^o arb.^o euentis fundamentum praedest.^o cuius infallibilitas ex eo pendet

quod electis Deus efficacem gratiam tribuit, et in eodem cap. 10. refero circa efficaciam gratiae sententiam, quam tenet Molina in 4.º prop.º supra damnata, et dico, eam esse alienam à sacris literis, et à S. Hier. l. de Bred. c. 10. ubi ait, gratiam efficacem à nullo corde accipi, et lib. Ispir. ad Rom. c. 24. et epist. cor. ad Vitalem et lib. 6. de gra, et lib. de arb. c. 15. tenet expresse Bellarminus sententiam Thomistam circa efficaciam gratiae, quamvis c. 12. citato illam prius impugnante Hier. Lopez i. p. ut.º ad regat efficaciam gratiae proeuiore libero arb.º, unde absq. fundamento q. Molina allegatur.

C. Molina
Tenet Molain.
tract. i. moral. c. 1.
12. et S. Hier. Cha-
ronius l. de Gen.º
par. i. c. 2. et par. 2.
et lib. de Gen.º 11.º

Ad haec Responso.

C. Molain. non loquitur de actibus supernaturalibus, per quos homo proxime disponitur ad gratiam, Molina a.º. Et in his actibus regat efficaciam auxilii diuini determinantis uoluntate. Amb. Cathonius loquitur de Gen.º et saltem non regat de B. Virgine, et Aptis q. destinatos esse absolute et efficaci uoluntate Creditio n. aliter, ad posse saluari loca scriptura ad Eph. i. Predestinatio nos in ipso, ut uemus sancti. Molina a.º. dicit, et B. Virginem, et Aptos non fuisse à Deo predestinatos absolute, et efficaci uoluntate, ut patet ex 7. eiusd. prop.º

D. Molina
Tenet Osorius l. 9. de
Just. et Vaonius in 90
d. 40. q. uaria in fin. et
4. d. i. q. 4. et Armata-
nos lib. 16. de quest.
Arminios, fere q. totum
librum.

Ad Haec Responso

D. Iniuriam sibi facit Molina patrociniis ab huiusm. auctoribus, perquirendo nam Hier. Osorius l. 2. de Just.º erronee defendit, nullum in parualis esse peccatº originale, quod uere sit culpa in illis exident, scilicet de Joan. Vaonius alium tenuit errorem, quod ille Deus sicut non uult peccata, ita et non uult bona opera, sed solum uult ea permittere, et ex hoc erroneo principio infert sententiam Molinae, quod ille Deus non predestinat uoluntatem ad suos actus Armaranus et in illo lib. 16. citato aliquas sententias docet erroneas, et praesertim, quod praesentia Dei non est de futuris contingentibus, qui tales docent errores, indigni sunt, quod à doctoribus Catholicis adducantur pro sua sententia, nec sufficiunt ad decess aliquam propositionem probabilem, ubi tot S.º Pres. et Doctores Scho. lastici sunt in oppositum.

Molina.

S. Tenet Ocham in i. d. 38. q. un.º arg. quoddam contra Scotu Maior i. d. 40. q. 2. August. in Moral. c. i. Filiaccus lib. de Bredent.º c. ii. Turmianus opusc. de elect. d. et 4. cor. Magde-
burgensis

burgenses c. 2. Bernardus de Sanao 3. par. summa eod. Delag. c. 3. Waldensium primo doctrinalis a. 21
 usq. ad 20. Albertus Pichius d. de lib. arb. c. 2. et seq. et questum c. 4. et lib. 6. Petrus Aurelius Venet
 Augustinian in oppugnat. Lutheranoz assertionum digne. 9. de presci. et lib. arb. Parib. l. 4. Orthodo
 xaz assertionum Bartholomeus Camerar. in dialogis Catholicis c. 9. d. 4. et Dialog. 2. de lib. arbit. c. 8.
 Julius Ciceroneus d. de fato c. 3. ii. et 12. ib. et 21. Valerius apud Cochusianus i. d. q. 6. q. i. Regid.
 eodem dit. q. i. a. i. et opusc. de predest. et presci. c. 2. et 3. et p. d. 40. q. 2. a. 2. et q. 3. a. 10. Casua
 Orientalis ecclesie c. 10. Jacobus Gorsius lib. de Justif. c. 4. Joannes de Bononia de Predest. In
 Oreas de Cathonauo i. d. 222. per varias questiones, Valentia i. d. p. q. 3. punct. 4. 1. de gratiae
 efficacia, et lib. de gra. par. i. Leopoldus Gorceus Lec. i. q. 29. ac denique Petrus Auratus Pardo
 xa 24. de Predest. et Costerus in Controversijs.

S.

Ad hoc Respondio.

Molestem cunctis, et Censoribus fidei valde onerosam sigillatim referre, quae pro allegati Doctores do-
 cent circa efficaciam auxilij divini, quam negat Molina, et circa aux. predestinans voluntatem
 ad suos usus. Nihil n. fere aliud docent, quam Doctores, quoz sententiam supra adducimus. Et dabo
 quod unus, aut alter infirmi nominis consentiat cum Molina, indignum profecto est, quod propter
 unius, aut alterius auctoritatem in re gravissima communi 15. Patrum, et omnium fere scholasti-
 corum, qui recte sentiant, opinionem relinquant, et erroris nota damnet, quod absq. magna illor. ini-
 uria, et Christianae Religionis irreverentia fieri ad potuit.

Proterea nullus ex his Doctoribus, docet quod in actibus supernaturalibus, per quos homo prox. disponitur ad gratiam
 de quibus est potissima nostra controversia, non moveatur, nec predestinatur voluntas hominis efficaciter
 a Deo, salva tamen eius libertate, quamvis unus, vel alius avertat, quod in actibus liberis ordinis naturalis
 non sit necess. huiusmodi predestinatio. Et quamvis nobis certissimè videatur, quod ad omnes actus bo-
 nos necess. est aux. Dei promouens, et predestinatio divina, in multis maiori certitudine certum
 est, esse necessariam ad actus supernaturales, max. illos, per quos homo proxime disponitur ad gram
 et ratio huius maiori certitudinis desumitur ex D. Thoma i. 2. q. 60. a. 2. in corpore, ubi ait, quod for-
 ma naturalis perfectiori modo participatur ab homine pro isto statu, quam forma supernata, nam habi-
 tum supernatum habetur quasi imperfecta possessio, imperfecte n. diligimus, et cognoscimus Deum pro isto
 statu. manifestum est autem (inquit S. Thomas) quodnumquid quod habet perfecte naturam, vel formam
 aliquam, aut virtutem pot. per se in illam operari, nō tñ exclusa operatione Dei, qui in omni
 natura, et voluntate interius operatur, sed, id quod imperfecte habet naturam aliquam l. formam, nō pot.
 per se operari, nisi ab altero moveatur, sicut sol, quia est perfecte lucidus per se ipsum, pot. illuminare

hinc autem, in qua est imperfecte natura laici, non illuminat, nisi illuminato, Hoc S. Thom. ex quo
doctrina infertur, esse necess. quod voluntas nostra mouetur à Deo ad actus supernales et deij
actibus procedit nostra potissima controuersia, et dissentio inter nos, et Molinam max. quando tales
actus sunt dispositiones ad gratiam, sicut sunt prima contritio, et primus actus caritatis, per quos
peccator conuertitur in Deum Omnipotentem, oportet n. quod ultima dispositio tribuatur principi
li agenti, induenti formam, et quod ex motione illius procedat.

Ad hoc responso.

I. Molina

Hi Auctores ma-
gna ex parte clari
id dicunt, ex alijs
a. & euidenti aut
stabilit. conseq.
deducitur, ut legenti
parebit.

Nullus ex sanctis Doctoribus dicit, quod uult Molina, neq. alius Scholasticus, ne
si unus, aut aliorum minimae auctoritatis, neq. id deducitur ex aliquo illo, per
sensum, neq. per probabilem consequentiam, licet ex hoc, quod homo non liberi ar-
bitrij, non sequitur, quod voluntas eius non mouetur efficaciter à Deo. Hoc
n. consequentia tenet ex opposito consequentij ad oppositum antecedentis con-
sequentiae Lutheri, qui ex hoc antecedenti, Deas absoluta, et efficaci voluntate
uult fieri bona, quae homo facit, atq. illa praesciuit, et praedestinuit, male
inuitit qd liberum arb. est res de solo titulo. Videant igitur Censores huius, et
iudicent, An iste modus allegandi Sanctos Doctores, et Scholasticos sit synec-
rus, et planus, et sine cautela aliqua, et dolo, qualis Theologos Catholicos
et qui Veritatem defendit; Vel qualis modus sit, Nam errores mendacis protegen max. displicet
noe Veritati, et uideatur quaedam Veritatis delatio similis eor, qui Isaia 20. dixerunt, Pasuimus
mendacium quem nostram, et mendacis protecti sumus, Idem Propheta in eodem capite uiros illu-
ses appellat, Audite (inquit) Viri illusores, qui dominamini super populum meum et mendacis protec-
tis. Hoc unum à S. P. R. tota Hispaniae prouincia suppliciter postulat, ut loca Sanctos ab aduersarijs
allegata examinari faciat, et maxima attentione suspendere, ut honor illis debitis, quem Doctor Molina
suis falsis allegationibus abstrahit, restitatur, et ueritas, quam ueluti canes primi illius lapidati catul
Patris St. Dom. u. filij pro defensione Gregis Domini latrantes defendimus sine manifesta.

Alij Auctores, qui tenent dari aux. efficacis promouens
uoluntatem salua illius libertate.

Præter allegatos Doctores Confirmant nostram sententiam alij quamplurimi, inter quos St. D. Bernardus
in tract. de pra. de lib. arb. max. in fine tract. ubi ait, quod Deus mouet uoluntatem, et illam ap-
plicat operi. et in lib. de Inuentioni homo c. 60. inquit, quod Deus mouet omnia, et omnia go-
bernat.

Isaia 20.

D. Athanasius super c. 2. ad eph. explicans illud, ipsius n. factura sumus, creati in operibus bonis, quae preparavit Deus, ut illis ambulemus, docet id nosse voluntatem à Deo immutari, et omnia opera bona esse à Deo preparata, et praedestinata.

D. Anselmus, qui circa annum Dni 1100. scripsit in Apocalypsim c. ult. in illud Gratia Dni Xpi Jesu Xpi nobiscum, ubi ait, et procurrente gra saluamur, et subsequenti iustificiamur, ipsa n. procedit hominem, ut ei, quo pergere debeat, iter ostendat, ipsa et subsequitur, ut ad id, quod ostendit, etiam impellat, ubi verbum, impellere efficaciam importat auxilij praemouentis.

Richardus de S. Vitore lib. 3. de Consensu. aie, et lib. 3. de Procep. aie ad contemplandum fere per totum, et lib. 3. de Benjamin maiori par. i. de Consensu. c. 20. et sup psal. 20. par. 2. in titulo Vox domini in virtute.

Joannes Nubrochius lib. i. de ornatu spiritualium nuptiarum c. i. de vita actiuosa, et lib. 2. c. 60. 61. 62. 63.

Do. Aegidius Columna S. R. L. Card. in 2. sent. d. 1. q. 2. a. i. ubi sic ait, Ut velit bonum grae, et ut conuertatur ad Deum animo conuersione, per quam recipit gram specialem, requirit spem Dei impetum, et monitionem, quam sequendo dicitur, conuerti ad Deum, et habere dispositionem ad gram. Idem docet in tract. de Praedest. et Prose.

Joannes Corbius centuria 3. de praedest. puncto b. ubi ait, Notum esse, quod cum Deus efficaciter mouet hominem, ut se disponat ad gram, infallibiliter acquirit illam, et in tract. de lib. arb. conlucheram in Catechidione c. 31. docet, Deum mouere causas liberas saluo earum libertate.

Claudius Espinacius in Comm. super 2. epist. ad Timoth. 2. c. 10. pag. 10. in illa uerba, Ad omne opus bonum paratum.

Petrus Vigorius quondam Iesuita in comm. ad summam Theologiam D. Bonaventurae S. D. N. Clementi viii. d. i. par. 9. q. 14. a. b. dub. 2. conel. i. ubi docet, omnes actiones bonas supernaturales, et racionales esse à Deo praedestinitas in particulari arte praouisionem determinationis uoluntatis humanae et q. is. a. 2. dub. 3. et q. iii. a. 4. conel. 2. et a. 11. dub. 7. in resp. ad 2. punctum, ubi inquit, quod aux. efficax est constituendum distinctum ab aux. sufficienti, et subdit. hoc negari non posse sine periculo erroris, auiusq. id esse definitum in Concilio Arauciano.

Do. Card. Caccianus i. par. 9. 22. a. 4. et q. 105. a. 5.

Do. Card. Franc. Toletus super cap. 6. Joannis in illa uerba. Nemo pot. uenire ad me nisi Pater. Annot. 20. et 21. et super c. 3. Joann. in illa uerba, Spiritus ubi uult spirat, In quibus locis docet quod cum efficacia diuinae motionis saluatur arbitrij libertas.

Ferrariensis 3. con. lca. c. 20. 140. et 149. et 150.

Magr Barholomaeus Medina p^a 2^a q. 109. a. 10.

Franc^{us} Vitolmanus Cano. i. in illud, trahi me post te, et in illa uerba psal. 138. Et misericordia
eius proueniet me.

Michael à Medina lib. 3. de cura in Deum fide c. i.

Ferdinandus de Vello Sillo Episcop^{us} lucen^{sis} quatuor q. super p^m tomum. D. Augusti. et sup
~~D. Augusti~~ super p^m et 2^m tomum D. Augusti quoesito d. et 10.

D. Antoninus tom. 4. tit. q. de diuina gra super illa uerba Ps. 42. Emitte lumen tuam, et ueritatem
tuam, prouertim in c. 7. s. i. et 2. et c. 5. s. 4. et 5.

Magr Cano lib. 2. de lois c. 8. s. deinde id, quoque statuendum est.

Michael de Palatio in i. d. 46. et 47. Diss. p^a fol. 271. colum. 3. et 4. et fol. 272. et in 2. d. 25.
Diss. i. de libero arb^o.

Hervaeus in i. d. 30. q. i. d. 46. q. i. s. quantum ad 3^m et q. 2. ubi docet, quod praedeterminatio
Dei non tollit à sebus suam contingentiam, sed potius eam causat

Petrus à Soto lib. de Inst. Sacerdotum tract. de effi. Poenit^{ae} lect. 8. de origine, et principio poen
tentiae, et lect. 9. de Compar^{ae} diuinae grae ad actus poenitentiae fol. 100. in impress^{ae} Louanien^{si}
1568.

Sapientissimus Magr Victoria in suis manu scriptis p^a par. q. 83. de lib^o arb^o a. i.

Joannes Viguera in Comm^{is} super Epist. ad Romanos, in illud, Non est uolenti, nec currenti, et
in Justificationibus Theolog^{ae} c. 9. de gra Dei s. 2. fol. 100. in impress^{ae} Parisiensi 1580. et c.
10. s. 4.

Dionysius Michel in Comm^{is} super Proverb. c. 21. in illud sicut diuisiones aquarum, ita cor Regis
in manu Domini.

Franc^{us} à Christo in i. d. 39. de diuina Prouid^a fol. 96. et tribus seqq. s. Concedunt igr^o, ubi ueram
sententiam confirmat auctoritate D. Thomae, Idem docet d. 40. et 41. de diuina praedest^{ae} q. 7.
pag. 116. s. Magnus

Thomas de Szentana in i. d. 45. 46. q. 2.

Scotus in i. d. 39. 2. par. dist^{is} s. Vis ad contingentiam uer^{is}.

Nicolaus de Nise tract. i. par. 3. portione 2^a. in Diss. diuinae uoluntatis extensione, et in Diss.

de diuinae uoluntatis impletione, et in Diss. de diuina sci.^a certitudine. 335 399

Ioannes Vassolis in i. d. q. unica, et d. 30. et 39.

Denique D. Gregorius Magnus lib. i. Moral. c. io. in illa uerba Job. 22. Quia n. humiliatus fueris
erit in gloria, et lib. i. in illud Job. 21.

Sapientia u.^o ubi inuenitur maxime commendat gratiam Dei prouiciam, et eius efficaciam, ubi de
grā illa efficacissima, qua latro in cruce subito mutatus est in uirum alterum, agit optime, et
eandem doctrinam tradit l. i. Moral. in Job. uicā finem.

Cum igitur, tot Sancti Patres, tot Scholastici Doctores, seaeant expresse dari aux.^m Dei efficacie
promouens uoluntatem, salua ipsius libertate, et non solum SS. Patres, uerum et Concilium Arau-
sicum hanc controuersiam ex parte differerit ad hanc causam Determinandam, ad oportet a
Deo nouam reuelationem expectare. Nam abunde satis ex SS. Patrum sententiā in sacrarum literarum
cum interpretatione, et antiquorum Conciliorum, et Summorum Pontificum decretis definiti,
ac lucidi posito. Sed dicunt Molina, et eius Sectatores, se capere non posse, nec intelligere,
quomodo cum efficacia auxilij diuini libertas arbitrij nostri, salua permaneat. Quibus nos re-
spondemus credant id, et intelligent, Scriptum est enim, si non credideritis, non intelligetis
Vnde D. Aug.^{us} lib. de bono perseuerantiae c. i. q. ait, Numquid prospera dicuntur sumus, quod
ita esse perspicimus, ad ita esse, quoniam, cur ita sit, non possumus inuenire? Numquid ideo
negandum est, quod apertum est, quia comprehendi non potest, quod occultum est. et.

saio 7. in
transl. 70. In-
petrum.

Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page. The text is mirrored and difficult to decipher due to the bleed-through effect.

